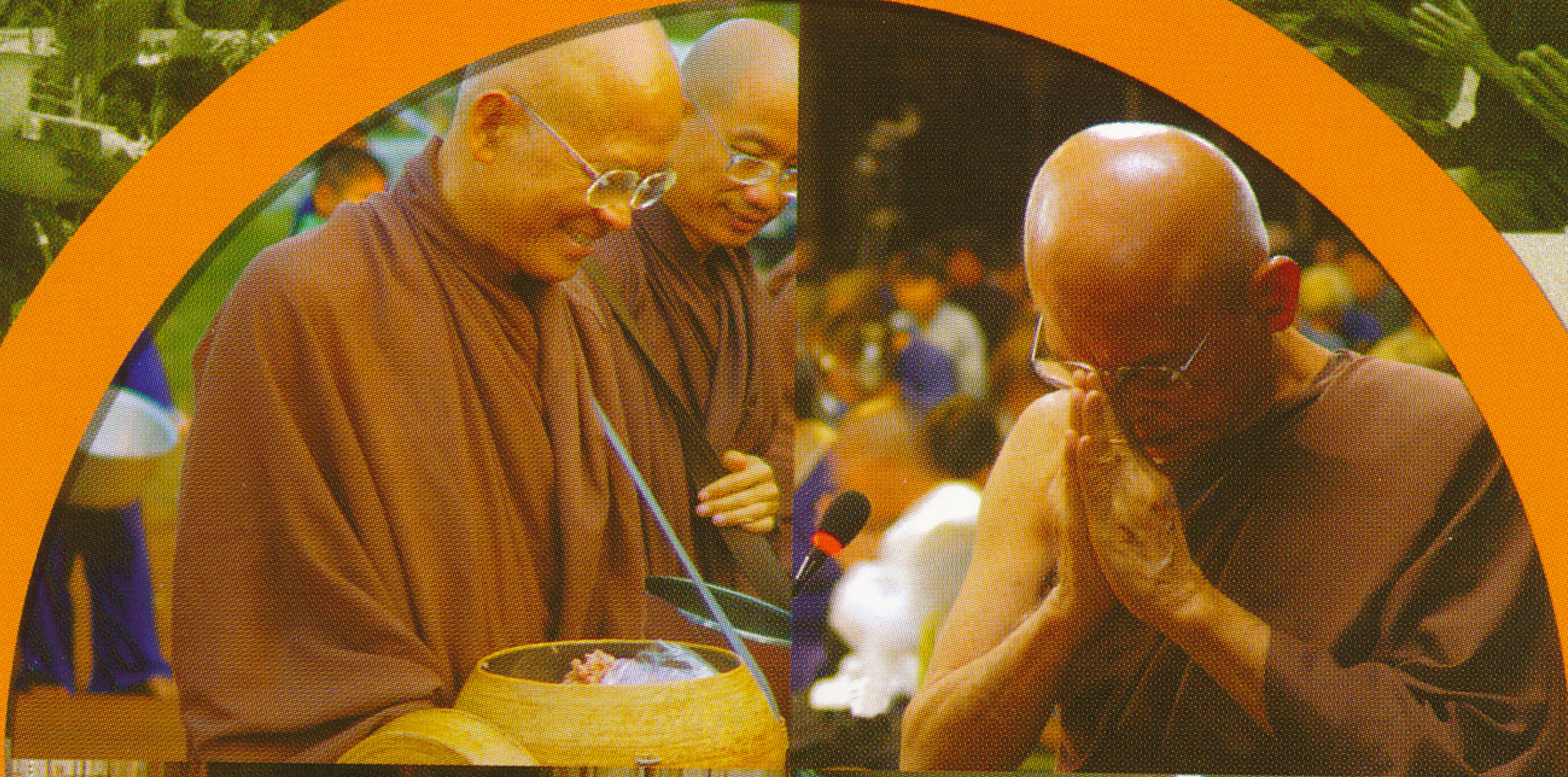
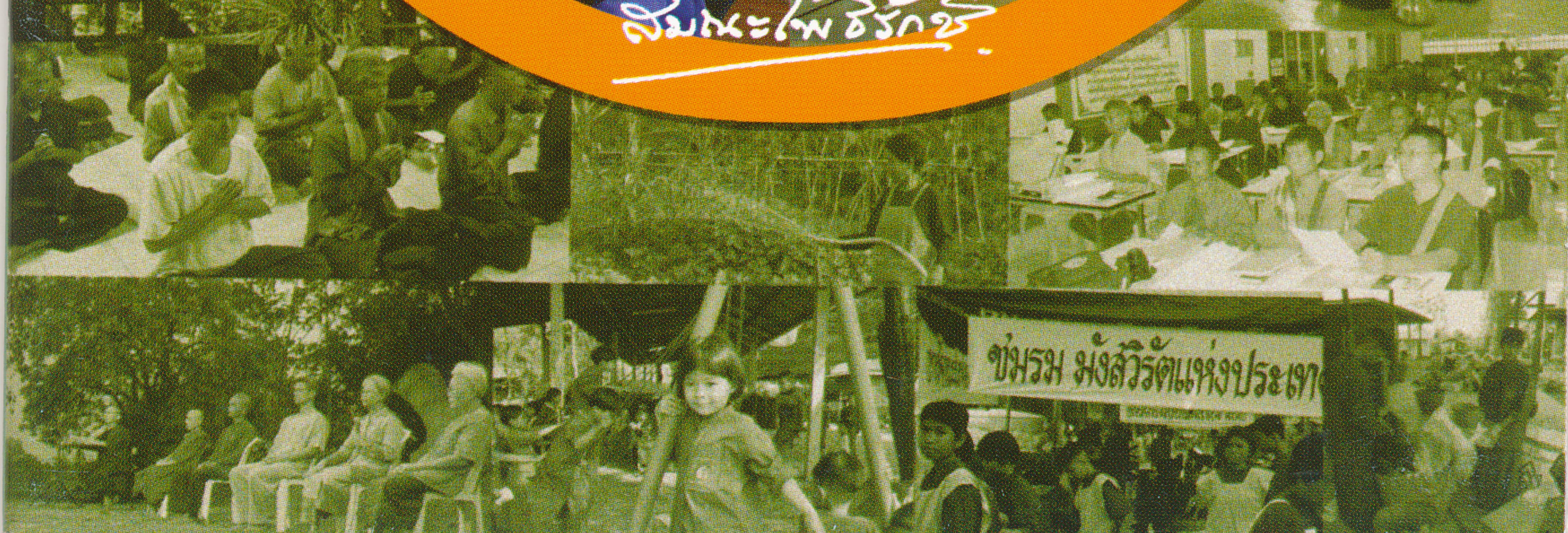

ทุบฉีดข้อพระพุทธเจ้า

หนังสือโครงการที่งดงาม อันดับ ๓

ธรรมะเพื่อคน

" ทฤษฎีของพระพุทธเจ้า "

เป็นหนังสืออันดับที่สาม ของโครงการหิงห้อยซึ่งเป็น
โครงการสนับสนุนอุดมการณ์ " เราจะพิมพ์หนังสือธรรมะให้ทั่วโลก "
ของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ แม้พ่อท่านจะประกาศอุดมการณ์ดังกล่าว
มากกว่า ๓๐ ปีแล้ว ท่านก็ยังมั่นคงในความปราถนาอันแรงกล้า
ที่จะเปิดเผยแพร่ธรรมะให้ชาวโลกได้ศึกษาปฏิบัติเพื่อความสุขเฉพาะตน
และความสุขแก่มวลมนุษยชาติ

หนังสือโครงการหิงห้อยเรียบเรียงขึ้นมาจากการแสดงธรรม
ของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ซึ่งโครงการนัดอุดเท็ปธรรมะออกพิมพ์ให้ทั่วโลก
ได้ถูกอุดเท็ปและพิมพ์ต้นฉบับไว้แล้วนับพันเรื่องคาดว่าจะสามารถพิมพ์ออก
เผยแพร่ได้เดือนละ ๑ เล่ม

แสงสว่างเล็กๆ เมื่อนแสงหิงห้อย ที่ท่านได้รับจากหนังสือแต่ละเล่ม
เมื่อรวมกันแล้วจะทำให้ท่านเข้าใจโลกและชีวิตได้แจ่มแจ้ง
และสามารถนำไปปฏิบัติให้เกิดผลจริงในชีวิตประจำวัน

ธรรมะได้แก่ไรค่า ถ้าไม่ทำ

หนังสือโครงการทิ่งท้อฯ ปั้นดีบ ๓

ทฤษฎีของพระพุทธเจ้า

พระโพธิรักษ์

លេខាណាព្យានសាកលប្រជាមុនដែលត្រូវបានចាប់ពីថ្ងៃទី ១០ មិថុនា ឆ្នាំ ២០១៩

ឯកសារការងារទី១ អ៊ូនធិំ ៣

ក្រុមវិធម៌រោងគ្រោះពុទ្ធសាស្ត្រ

សម្រាប់ពិនិត្យការងារ

ផ្តើមពិនិត្យនិងរៀបចំការងារ នានាការណ៍សមាគម ៦៧/៤០ នានានាមិនទាន់

បឹងកេង ភ្នំពេញ ទូរសព្ទ ០-៣៣៣៤-៨៨០៦

ពិនិត្យទី ១ មីនាំមេ ២០១៩

ចំណាំនិងរៀបចំ ៩,០០០ ឯក

ពិនិត្យទី ២ ប្រិយ័ត្តិការណ៍សមាគម ៦៨/៤០ នានានាមិនទាន់

បឹងកេង ភ្នំពេញ ទូរសព្ទ ០-៣៣៣៤-៨៨០១

ផ្តើមពិនិត្យនិងរៀបចំការងារ នានាការណ៍សមាគម ៦៩/៤០

រាល់ ១២ បាត

ពេជ្ជការណ៍រដ្ឋបាល

พระโพธิรักษ์
ณ พุทธสถานปฐมโศก
วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๓๖

โครงสร้างของทฤษฎีศาสนาพุทธ ที่เป็นโครงสร้างเต็มรูปแบบ
และเราได้ศึกษา กันมาแล้ว คือ โพธิปักขิยธรรม ๓๗ ซึ่งเริ่มด้วย
สติปัฏฐาน ๔ สัมมัปปาน ๔ อิทธิบาท ๔ และกิสสั่งสมลง เป็นอินทรีย์
๕ พลัง ๕ บันทุษฎีหลักคือ โพธิมงคล ๗ มรรค ๙ สติปัฏฐาน ๔
สัมมัปปาน ๔ อิทธิบาท ๔ นั้นเหล่า เป็นหลักปฏิบัตินำหน้า
หลักปฏิบัติสำคัญที่จะต้องมี ถ้าไม่มีหลักใหญ่ๆ อย่างนี้ อันอีกไม่มีทาง
หวังได้ โดยเฉพาะสติตัวแรกนี้ เป็นตัวที่สำคัญมากที่สุด ถ้า倬อๆ
倬อๆ เหมือนๆ ลอยๆ หล่นๆ หลุดๆ นั้น เป็นคนปฏิบัติธรรมประเภท

ເນື່ອຍໆ ຮຸດໆ ເບລອໆ ເພົ່ອໆ ນັ້ນນະ ໄມໄດ້ເຂົາລັກຊະນະທີ່ເປັນ
ນັກປົງປົງຕິຕາມທຖ່ງກົງຂອງພຣະພຸທ່ຽນ ລັກຊະນະຂອງພຣະພຸທ່ຽນນັ້ນ
ຮູ້ຕື່ນນະ ຮູ້ຕື່ນ ແວວໄວ ເບີກບານ ແຈ່ມໃສ ເປັນລັກຊະນະຂອງພຸທ່ຽນ

ທີ່ນີ້ຄົນເຮັດວຽກໄມ່ຮູ້ກ່ອນຫຮອກ ອົງຄໍສມເຈົດພຣະບຣມສາສົດເຮົາ
ກົໍ່ຫາຈຸດທີ່ເປັນເຊື່ອຍາ ທີ່ຈະແກ້ທີ່ວ່າເປັນເຄື່ອງມືອີກທີ່ຈະເປັນຕົວ
ບຸກເບີກນຳ ເປັນຕົວທີ່ຈະເຂົາຫາຜລ ທີ່ຈະເປັນຜູ້ຜູ້ຕື່ນ ສົດຈະນຳໃຫ້ໃຫ້ຕື່ນ
ທັ້ງໃຫ້ເບີກບານ ຄ້າໄມ່ມີສົດ ຈະມີແຕ່ຄວາມດັບ ຄືອໄມ່ຮູ້ນະ ມີແຕ່ຕົວຫຍຸດ
ຕົດ ປລ່ອຍ ໄມເອາ ພາດໄປເລຍ ທີ່ຈະເປັນລັກຊະນະຂອງທາງຖ່ຽນນະ
ເອາອັນນັ້ນມານຳ ເອາລັກຊະນະຕົດ ປລ່ອຍ ໄມຮູ້ ດັບ ພຍຸດນະ ມານຳ
ມັນກີຍຶ່ງໄມ່ຮູ້ ທີ່ຈະຕຽບຕັ້ງກັນໄປເລຍກັບລັກຊະນະສາສນາພຸທ່ຽນ
ພຣະພຸທ່ຽນເຈົ້າທ່ານສອນໃໝ່ “ຮູ້” ນອກຈາກຮູ້ແລ້ວຢັ້ງຕື່ນອີກ

ສົດນີ້ແລະທຳໃຫ້ຕື່ນ

ສົດນີ້ແລະທຳໃຫ້ເບີກບານ

ຄ້າເຂົາອຣດາເນື້ອຫາສາຮະນອງຈຳວ່າ “ສົດ” ແລ້ວຄຸ້ນກີຈະເຂົາໃຈວ່າ
ມັນສອດຄລ້ອງກັບຈຳວ່າຮູ້ ວ່າຕື່ນ ວ່າເບີກບານ ແຈ່ມໃສ ຖຸກຕົວທີ່ເປັນ
ເລືອດແກ່ງພຸທ່ຽນ

ແຕ່ຄ້າເຮົາໄປເອາຕົວດັບ ໄມຮູ້ໄມ່ເອາ ຜ່ານມັນ ລົບລື້໌ໜີ ຢ່ີໄປ
ໄມ່ຢູ່ງ ໄມ່ເກີ່ຍວ ຈະພູດໃໝ່ມັນເປັນ synonym ມາກກວ່ານີ້ອີກເຫົ່າໄຣ
ຄືອຈະພູດຈຳກຳທີ່ມັນຄລ້າຍໆ ກັນນີ້ອີກກຳກຳກຳໄດ້ synonym ມາຍຄວາມວ່າ
ຈຳກຳທີ່ມັນຂໍຍາຍກັນຄລ້າຍໆ ກັນໄປຢ່າງນີ້ ທີ່ຈະມີອຣດາ ຢ່ອມີສາຮະແບນນີ້
ເປັນແກ່ນໆ ແບບນີ້ ມາຍເອາແບນນີ້ ເອມາໃຊ້ ມັນກີຈະໄມ່ສອດຄລ້ອງ
ກັບຈຳວ່າຮູ້ ວ່າຕື່ນ ວ່າເບີກບານແລຍ ນີ້ພຍາຍາມຟັງດີໆ ນະ

เพราะฉะนั้นถ้าเราปฏิบัติไม่เข้าทฤษฎีโพชัมงค์ ๗ ไม่เข้าทฤษฎีมรรค ๘ ไม่เข้าทฤษฎีโพธิปักขิยธรรม ทั้งๆที่ท่านบอกว่า สตินะ ๗ สติปัฏฐาน ๔ นั่ เป็นตัวหลักการ เป็นเอกยนມรรค เป็นทางออก ถ้าจะปฏิบัติ จะเริ่มต้นด้วยอะไร ก็เริ่มต้นด้วย เอกยนມรรค ความเป็นจุดแรกอันนี้ เป็นแกนเป็นหนึ่ง นำไปเมื่อใด ก็ไม่ขาดสติ

ศาสตราพุทธตั้งมิสติเต็มกำลัง

การเรียนของศาสตราพุทธ แม้แต่นอนหลับ ท่านก็ให้พยายามประคองสติ ให้มีสติแม้แต่การนอนหลับ ที่เป็นการพักผ่อน หรือเป็นการหยุดที่สุด จะนอนหลับก็ให้มีสติ จะหลับลงไปขนาดไหน ท่านก็ให้ประคองตนให้เป็นผู้รู้อยู่ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าท่านนอนหลับ ก็ยังทำงานอยู่อย่างมีประสิทธิภาพ สอนเทวตา ซึ่งเป็นสำนวนว่า นอนหลับท่านก็สอนเทวตา ท่านมีสติและมีความรู้ แล้วก็มีการกำหนด มีการกำหนดได้ถึงปานนั้น นี้เป็นพุทธวิสัย เป็นวิสัยของพระพุทธเจ้าเท่านั้น แต่พุทธะ อนุพุทธะ ก็พอทำได้นะ อนุพุทธะก็ทำให้มีสติ แม้แต่นอนหลับก็ยังมีงานนะ อย่างที่อัตมาเอองก็เคยเล่าให้ฟังว่า ถ้าผีอว่า มันไม่หนักหนาอะไร เวลานอนก็ตั้งจิตแล้วก็ทำงาน พอดีนเข้าขึ้นมากก็ได้ความรู้ ได้ความคิด ได้อะไรต่ออะไร酵ะ และ ไม่ใช่ว่าอนเปล่า ต้องพยายามฝึกตนให้มีสติ ไม่ใช่ว่าหลับให้ไปตามกิเลส กิเลสเข้าครอบชีวิต เข้าครอบวิญญาณ นอนก็หลับให้ เพื่อคลั่งไปตามอารมณ์ สุขบ้าง ทุกข์บ้าง บำบัดกิเลสตัวเอง ในตอนหลับๆ ไปตามเรื่องตามราวด้วย ไม่ใช่นะ

คิดดูเถอะว่าขนาดเวลาหลับ ยังควบคุมขนาดนั้น ป่วยการกล่าวไปไย ในเวลารู้สึกตัว ในขณะที่ตื่นอยู่ ในเวลาที่เราไม่ได้นอนหลับนั่น เราจะต้องมีสติเท่าได จนมีผู้ที่เห็นความสำคัญ มีปฏิภาน

รู้ว่า อ้อ สตินี่สำคัญ เลยมาเน้นเรียนแต่สติ มีแต่สติตัวเดียวเท่านั้น ก็พอ ศึกษาไปศึกษามากมารู้สึกตัวว่า ตาย...สตินี่เป็นสำคัญเลย และ เป็นหัวเลยนะ ก็เลยมาเอาแต่สติ เลยคัวได้หัว ตัดเอาแค่คอ หัวใจ แล้วร่างกาย ขา แขน ทั้งหมดเลย ขาดทั้งยังเลย คัวได้แต่ สติตัวเดียว นี่เป็นศาสนาแห่ง ศาสนาไม่ครบ ไม่สมบูรณ์

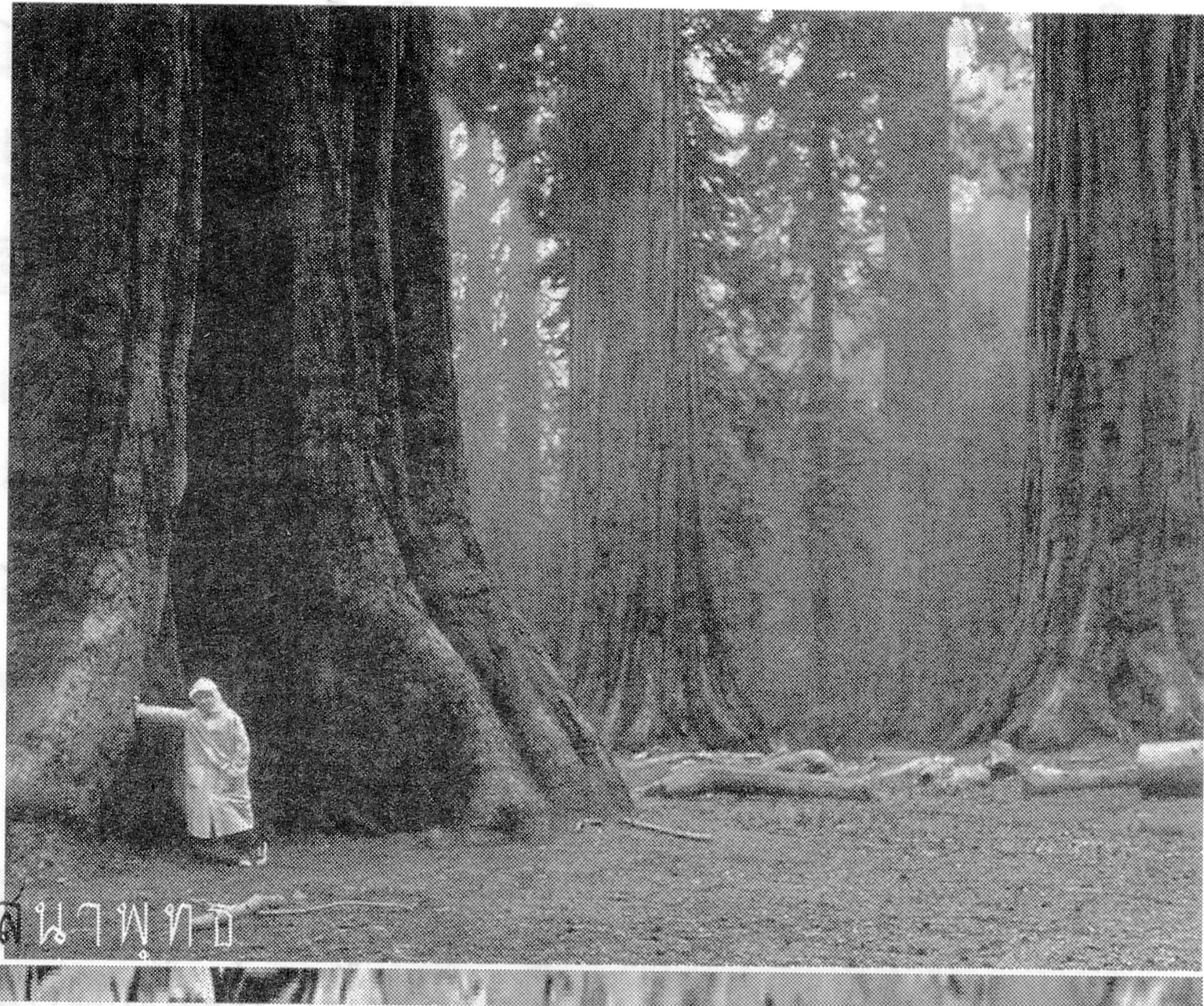
ถูกแล้วละที่คัวสติเป็นตัวสำคัญ เป็นหัวเลย นำหน้าเลย ต้องเอาให้ได้ก่อนແน່ງ คัวได้สติ แต่ไม่รู้รอบไม่รู้ทั่ว ได้แต่สติไป นอกนั้นหันทั้งหมดเลย ย้ายทั้งหมดเลย ก็เลยไม่ครบโครงสร้างของ ศาสนาพุทธ โครงสร้างอื่น องค์ประกอบอื่นที่จะสร้างเนื้อสร้างตัว สร้างแขน สร้างขา สร้างหัวใจ โดยเฉพาะหัวใจก็ยังอยู่ในตัว จะสร้างอย่าง nàoอย่างสำคัญน้อยใหญ่ครบ มีอินทรีย์ทั้ง ๕ หรือมีอินทรีย์ น้อยใหญ่ อันสมบูรณ์บริบูรณ์ ไม่บกพร่อง ตามที่สำนวนว่า ได้มโนมิทธิ มีฤทธิ์ มีความเก่งความสามารถในการสร้างตัว สภาพตัว ซึ่งเป็นกายอื่นที่ไม่ใช่กายนั้น ไม่ใช่กาย ที่เรารู้แบบโลกๆ หายาบๆ แล้ว แต่เป็น “องค์ประชุม” หรือความ ประชุมเป็นกายอื่น ที่จะเจริญและสะอาดบริสุทธิ์ลงไปอีก เลยสร้างไม่ได้ เพราะไปได้ แต่หัว ได้แต่หัวอย่างเดียว แล้วก็ไม่มีต่อ เลยด่วนนั่น ไม่รู้รอบ ไม่รู้ทั่ว

เมื่อเรารู้โดยความสำคัญ โดยปัญญาว่า สติเป็นตัวสำคัญ เสมอ เมื่อใดๆ ให้มีสติ บอกแล้ว แม้แต่นอนหลับ ท่านก็มีอุบายโกรล พยายามบอกเรา แม้แต่นอนก็ตั้งสติถึงปานนั้น จะกล่าวไปถึง เวลาที่ตื่นอยู่อย่างนี้ เราจะต้องมีสติเป็นเครื่องกรองทำให้เราเกิดรู้ เกิดตื่น เกิดเบิกบานแจ่มใส เราสังเกตตัวเราเองซึ ขณะใดที่เรา

มีสติสัมปชัญญะดีนี่ เราจะได้รับประโยชน์มากในการปฏิบัติธรรม มีสติ คุณสติได้ ยกสติขึ้นมานำไว้เสมอ แล้วเราได้เรียนอยู่แล้วตามปฏิภัณ เรามีผู้นำอยู่แล้ว โครงสร้างของศาสนาพุทธจะมีวิปัสสนาธุระ จะมีการปฏิบัติเพื่อเกิดสมถธุระ เกิดสภาพของสมถะ คือลดลงได้มีกำลังที่จะตัดปล่อย ถ้าตัดปล่อยโดยไม่มีสติ โดยไม่รู้ เอาแต่ดับ เอาแต่หรี่ เอาแต่หลบ เอาแต่หลบไม่รู้คุณไม่เห็น เอาแต่มุ่งไปในทางนั้นทางเดียว มันไม่ถูกโครงสร้าง ไม่ถูกแบบปฏิบัติของพุทธ

ศาสนาพุทธต้องมีสติเต็มกำลังเลย แล้วก็มีธรรมวิจัย วิเคราะห์วิจัยว่าอะไรคือสิ่งที่เราดับ อะไรในที่เราจะให้ไม่มี เราไม่สติรู้ แล้วเราก็วิจัยด้วยโยนิโสมนสิการ โดยจิตอันแยกจาก เราต้องกระทำใจให้แยกจาก ให้หยิ่งรู้ “ลงไปถึงที่เกิด” (โยนิโซ) ไม่ใช่กระทำในใจไม่แยกจาก ถ้าเพื่อไม่มีการกระทำในใจ ใจแยกจาก ไปมีการกระทำในใจไม่แยกจาก จะจะสามารถหยิ่งรู้จริง “ลงไปถึงที่เกิด” สติสัมปชัญญะก็ไม่มี หรือไม่มีสติสัมปชัญญะ เพราะการกระทำใจในใจโดยไม่แยกจาก เป็นอาหารของการไม่มีสติ สัมปชัญญะ

เพราะฉะนั้นใจของเราคืออะไร เราก็จะต้องพยายามรู้ “ใจ”ของเรามีสติหรือเปล่าก่อน พึงให้ดีนะ มันซ้อนนะ กลับแล้วนะ นีอธิบายกลับ พอเริ่มต้นรู้ว่าใจคืออะไรแล้ว มีสติก่อน ใจคืออะไร สติคืออะไร พอมีสติแล้ว แยกจากคืออะไร กลับกันนะ ถ้าจะเรียกว่า สติเป็นเปลือกหุ้ม สติเป็นตัวรูป เป็นตัวรูปคลุมเลย มองปั๊บจะต้องเห็นสติส่วนย่ออย ส่วนแยกจากย่ออยลงไปอีกมีอีก

โครงสร้างของศาสนาพุทธ

ถ้าเราไม่มีสติ ความแยกด้วยก็ขาด ก็กล้ายเป็นว่าเห็นแต่เปลือกเท่านั้น หรือแม้จะเห็นต้นไม้ก็เห็นแต่แก่น ไม่เห็นเปลือก ไม่เห็นสะเก็ด ไม่เห็นกระพี แต่ถ้าแยกด้วยก็คือเห็นครบสะเก็ดเปลือก กระพี แก่น จะต้องเป็นทั้งหมด

เพราะฉะนั้นในหลักใหญ่ที่ว่าสะเก็ด เปลือก กระพี แก่น นี้เป็นโครงสร้างของต้นไม้ ที่ถ้าจะเอามายกเป็นอุทาหรณ์แล้ว เรา ก็ต้องรู้แจ้งเห็นจริงให้ครบและให้ถูก มีคนชอบอ้างว่า ศาสนา ก็เปรียบเทียบเหมือนต้นไม้ ต้องมีสะเก็ด เปลือก กระพี ต้องมีแก่น เขาชอบอ้างนะว่าต้นไม้มันต้องมีหมุดนะ มียอดอ่อน (กิ่งใบ) ด้วยนะ ยอดอ่อนนี้พระพุทธเจ้าท่านเปรียบว่า ยอดอ่อนคือ ลาก ยศ สรรเสริญ แล้วท่านก็ตรัสไว้เหมือนกันว่า ลาก ยศ สรรเสริญ นี้เป็นอันตรายอันแบบเผิดของทุกคนแม้แต่พระขีณาสพ กิกขุ

ภิกขุณี อุบาสก อุบาสิกา แล้วก็ของพระโสดาบัน พระสงฆ์ทั้งสามี พระอนาคตมี พระขีณาสาพ ลักษักษาระ เสียงเย็นยอด มันนอกไปนอกสะเก็ด เปลือก กระพี้ แก่น มันอกไปอีก เลยเป็นเรื่องโลกลိី ไม่ใช่โลกรุตระ ถ้าพูดไปแล้วถือเป็นโลก ไม่ใช่เรื่องของเรา ก็คือเป็นส่วนที่ไม่รวมอยู่ในความเป็น “ตน” ของตนไม่ เป็นส่วนที่นอกลำต้นไปแล้ว แต่เป็นสิ่งที่เห็นก่อน เห็นง่าย ยั่วยวน อลังการ ทว่าอกเปลือกของตนไปแล้ว ดังนี้

พระพุทธเจ้าท่านก็ตรัสว่า ลาก ยศ สรรเสริญ สักการะ เสียงเย็นยอดวานนี้ เป็นอันตรายอันแสนເபີດของพระขีณาสาพ ของแม่พระอรหันต์ เพราะฉะนั้น สิ่งนั้นไม่ใช่เรื่องที่เราไปเอามา ผูกพัน จนหลงติดหลงยึด แม้มันจะต้องใช้ต้องอาศัยก็จริง แต่เพราะว่ามันเป็นอันตราย เราต้องเรียนรู้และหลีกเว้น แต่ส่วน สะเก็ด เปลือก กระพี้ แก่นนี้คืออะไร จำตรงนี้ได้ให้แม่นก่อน

เพราะว่าเวลาคุณไปพบกับคนอื่น เขาชอบพูดนะ ชอบอ้าง เดียวอาทิตมาจะอธิบายให้ฟัง แล้วจะเห็นเด่นชัด พากชอบเลี้ยง พากตีกินนี่ เอาภาษาตามาตีกิน แล้วก็ใช้ปฏิภาณของตัวเอง แต่ไม่เข้าใจคำสอนของพระพุทธเจ้านะ พระพุทธเจ้าสอนไว้อย่างหนึ่ง เขายังอีกอย่างหนึ่ง พูดโก็บกว่า ศาสนามันก็ต้องมีทั้ง สะเก็ตทั้งเปลือก ทั้งแก่น เรื่องอะไรมีแต่แก่นโดยเดียว มันจะเป็นตนไม่ได้ยังไง ถูกของเข้า ตรงนี้ถูกแล้วนะ

ที่นี่ถ้าคุณเอง คุณไม่แยกชาย คุณไม่ฉลาดนะ เดียวก็ตีกิน เขาก็จะบอกว่า มันต้องมีทั้งนั้น มันก็ต้องมี Jarvis ประเพณี

มันก็มีทั้งน้ำมูกน้ำมันต์ มันก็ต้องเป็นกระพີ เป็นเปลือก เป็นสะเก็ด เป็นกึงใบอะไรบ้าง มันก็ต้องมีลະ จะมีแต่แก่นໂດ້ເດ້ ເວາແຕ່ປຽມຕົ້ນ ອຍ່າງເດືອວໄດ້ທີ່ໃຫນນະ ເວາແຕ່ເຮືອງຂອງ ໂລກຸຕຕະວຍອຍ່າງເດືອວໄດ້ທີ່ໃຫນ ໂລກີຍະກີຕັ້ງມີທັງນັ້ນແລລະ ເວີ ອຸ່ນໆໂລມເຂາດ້ວຍໜີ ເພຣະວ່າມັນເປັນ ທຸກອຍ່າງນັ້ນແນ່ ເຂວ່າວ່າອຍ່າງນັ້ນນະ

ທຸກອຍ່າງທີ່ໃຫນ ທ່ານບອກແລ້ວວ່າ ແມ້ແຕ່ລາກ ຍົມ ສຣເສຣິຢູ່ ໂລກີຍສຸ່ນ ກິ່ງໄມ້ ໃບໄມ້ ຍອດອ່ອນວ່າໄຮທັງຫລາຍແລ່ລ່ ທ່ານບອກວ່າ ນັ້ນມັນເປັນເຮືອງຂອງໂລກີຍະ ມັນເປັນລາກ ຍົມ ສຣເສຣິຢູ່ ເສີຍງເຍືນຍອ ໂລກີຍສຸ່ນ ທີ່ຈຶ່ງເປັນອັນຕາຍອັນແສບເຜີດຂອງຜູ້ທີ່ຈະປະກາດນາໂສດາບັນ ສກິທາຄາມີ ອນາຄາມີ ອຣහັນຕົ້ນນະ

ເພຣະຈະນັ້ນ ທີ່ເຂົາໄປຢັກເຂາໝາດແລຍ ເປັນເດັ້ຈຈານວິຊາ ໄສຍຄາສຕົ່ງ ຈະຕັ້ງເສັກ ເປົ່າ ຮດນ້ຳມູກນ້ຳມັນຕົ້ນ ເຂົກົບອກວ່າ ນີ້ມັນກີ່ອສະເກີດຂອງຄາສනາ ບາງຄນກີ່ວ່າເປັນເປົ້ອຂອງຄາສනາ ມັນກີ່ຕັ້ງເປັນຕົ້ງມີບ້າງແລລະ ຈະໄປທີ່ຂ້າວ້າໄດ້ຍັງໄຟ ມັນຕັ້ງເຂົາໄວ ເຫັນມີຍົນຕືກິນແລ້ວ ພຣະພຸຖົມເຈົ້າໄມ້ໄດ້ຕົ້ຮັສຖິ່ງເດັ້ຈຈານວິຊາແລຍ ແມ້ແຕ່ລາກ ຍົມ ສັກກາຮະ ເສີຍງສຣເສຣິຢູ່ເຍືນຍອ ທ່ານຍັງບອກວ່າເປັນ ອັນຕາຍອັນແສບເຜີດແລ້ວ ປ່ວຍກາຣກລ່າວໄປໄຍ້ຖື່ງເດັ້ຈຈານວິຊາ ທີ່ວ່ອວ່າມ່ຮສພ ອນາຍນຸ່າ ກາຣລະເລ່ນທີ່ເຂັບອກວ່າຕັ້ງອ່ນໆໂລມ ທີ່ວັດເຂົາອນາຍນຸ່າມາເລ່ນ ເພື່ອຫາເງິນມາສ້າງໂບສົດ ສ້າງຕືກ ໄມ່ອຍ່າງນັ້ນມັນຈະອູ່ໄດ້ຍັງໄຟ ຄາສනາໄມ່ສ້າງໂບສົດ ສ້າງຕືກ ສ້າງຮາມຕ່າງໆ ນານາ ເຂົ້າງອຍ່າງນີ້ແລຍ ດນໄມ່ມີປັ້ງປຸງແລມຄມ ໄມ່ກັນເຂົາ ເຂົກົບແລຍດື່ງນີ້ກະໂລ໌ໂທ ກາກເສັ້ນນີ້ໄວ້ໄດ້ ນີ້ເປັນກາຣຕືກິນນະ

เป็นการหลงผิด

พระพุทธเจ้าท่านตัดขอบเขตเลย พังขอบเขตที่ท่านตัดเอาไว้ สะเก็ดคือศิล พังตรงนี้ให้แม่นนะ เข้าบอกว่า ศาสนาเข้าต้องมีทั้งสะเก็ดทั้งเปลือกทั้งกระพื้ทั้งแก่น เข้าบอกรอย่างนี้ปั้บ เรา ก็ต้องยอมรับว่าใช่ แต่สะเก็ดคืออะไร คืออย่างมุขหรือ เปล่าเลย พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้ว่าเลย ท่านตรัสว่า ศิลคือสะเก็ด สามารถคือเปลือก พังให้ถูกตัวนะ ศิลคือสะเก็ด สามารถคือเปลือก ปัญญาคือกระพี วิมุตติคือแก่นนะ และลากสักการะ เสียงเย็นยอดนั้นคือกิ่งใบ ซึ่งยังเป็นอันตรายอันแสบเผ็ด ตริตรองตามให้แยกชายถ่องแท้

แม้จะตีขลุมเอาแต่ศิล สามารถ ปัญญา วิมุตติ เอาไปตีไว้ที่แก่น แล้วเอาอย่างมายัดใส่ในต้นไม้ เอกากฝากรมาทิ้งไว้ที่ต้นไม้มันก็ยิ่งไม่ใช่อะไรของต้นแล้ว มันถึงพังหมด ก็ไปเอาเศษ กาก เอกี๊ยะโล้ให้ที่ท่านตัดส่วนออกไปแล้วนะ ตัดสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ออกไปแล้ว แต่คนตีกินนี่เบี้ยว เพียง ด้วยปัญญาเชิงฉลาด คนไม่รู้เท่าทัน ไม่ชัดเจนต่อหลักธรรมวินัยที่พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ ก็เปรียบเทียบดูเหมือนที่เดียว แต่เสร็จแล้วเบี้ยว เห็นมั้ย เพียง จับแพะชนแกะ เข้ามาไม่ถูก

เพราะฉะนั้นคุณต้องศึกษาให้ดี จำให้แม่นนะ ถ้าเพื่อว่า เราไม่รู้เท่าทันจุดนี้ ไม่มีปฏิภัติ แล้วก็ไม่มั่นไม่แม่น ไม่คุณชัด ก็เลยอนุโลมมากไป เข้าหาว่าเรานี่เคร่งเกินไป ที่จริงไม่เคร่งเกินเลย ยังหย่อนอยู่ด้วยซ้ำ พากเราปฏิบัติอยู่ในๆ หมู่ชาวอโศกนี่ จะรู้ว่า

พวกราเงหรือโดยเฉพาะตัวเราเองนี่ ยังหย่อนๆ แหยะๆ อญจะส่วนนั้นส่วนนี้บ้าง เราจะรู้ด้วยตัวเองด้วยซ้ำนะ

พูดถึงเรื่องเครื่องนี่ เราจะเครื่องครัดของเราเอง เพราะว่าเราจะเอาประโยชน์ตน ไม่มีการทะลวงเบะแวง ส่วนผู้อื่นนั้น เราต้องผ่อนปรนเขา เขาก็ต้องรักษาหน้าที่ของตัวเอง เราผ่อนปรนให้เขาก็เป็นการยืดหยุ่น เป็นการอนุโลม เป็นการสมานกันอยู่ได้ แต่ถ้าเมื่อว่าเราเครื่องครัด แล้วเราก็ไปเครื่องครัดกับคนอื่นด้วย จะให้เหมือนเราเอาตามใจเรา ไม่ดีแน่ แต่ถ้าจะละเลยไปหมด ก็เป็นคนใจดำ อ้มหิต เราก็ดูบ้าง ไม่ปล่อยภาระ ไม่ดูด้ำดูดี มั่นก็ใช้ไม่ได้ ต้องดูด้ำดูดีกันบ้าง บอกกล่าวกัน เพื่อล้างละช่วยกันนั่น เท่าที่พอเป็นไปได้ตามฐานะ

ต้องรู้ต้นอีกว่าเราจะพูดได้แค่ได้ เขาสรัทนาเรารือไม่เขายกให้เราใหม่ เขายอมให้เราใหม่ ถ้าเขามิ่ยยกให้เรา ไม่ยอมให้เรา ก็พูดได้ยาก ยิ่งไม่ยกให้เลย ไม่ยอมให้เลย พูดไม่ได้เลย ยกให้หน่อยหนึ่ง ก็พูดได้หน่อยหนึ่งขนาดนั้น ยกให้สองหน่อย พูดได้สองหน่อยยกให้สามหน่อย พูดได้สามหน่อย คุณคำนวนเอาเองนะ ไอ้หน่วยหน่อยนี้มันเป็นยังไง คุณไปประมาณเอาเองว่า หน่อยหนึ่งสองหน่อยนี่มันขนาดไหน คุณก็ไปคำนวน ประมาณ มันต้องประมาณ ต้องมีมัตตัญญุตตา ถ้าไม่เช่นนั้นแล้ว เราก็อยู่กันยาก

นี่เราก็เรียน แล้วก็ได้ฝึกฝน มีบทมีประสบการณ์กันแทนทั้งนั้นแหล่ะ พวกรานะอยู่กันไปนี่ ไอ้โธ คำนวนหน่วยของหน่อยเกือบจะเก่งแล้วนะ ไหม นี่เรานึกว่าเหมาะสมแล้วนะนี่ เขาให้เรา ๒

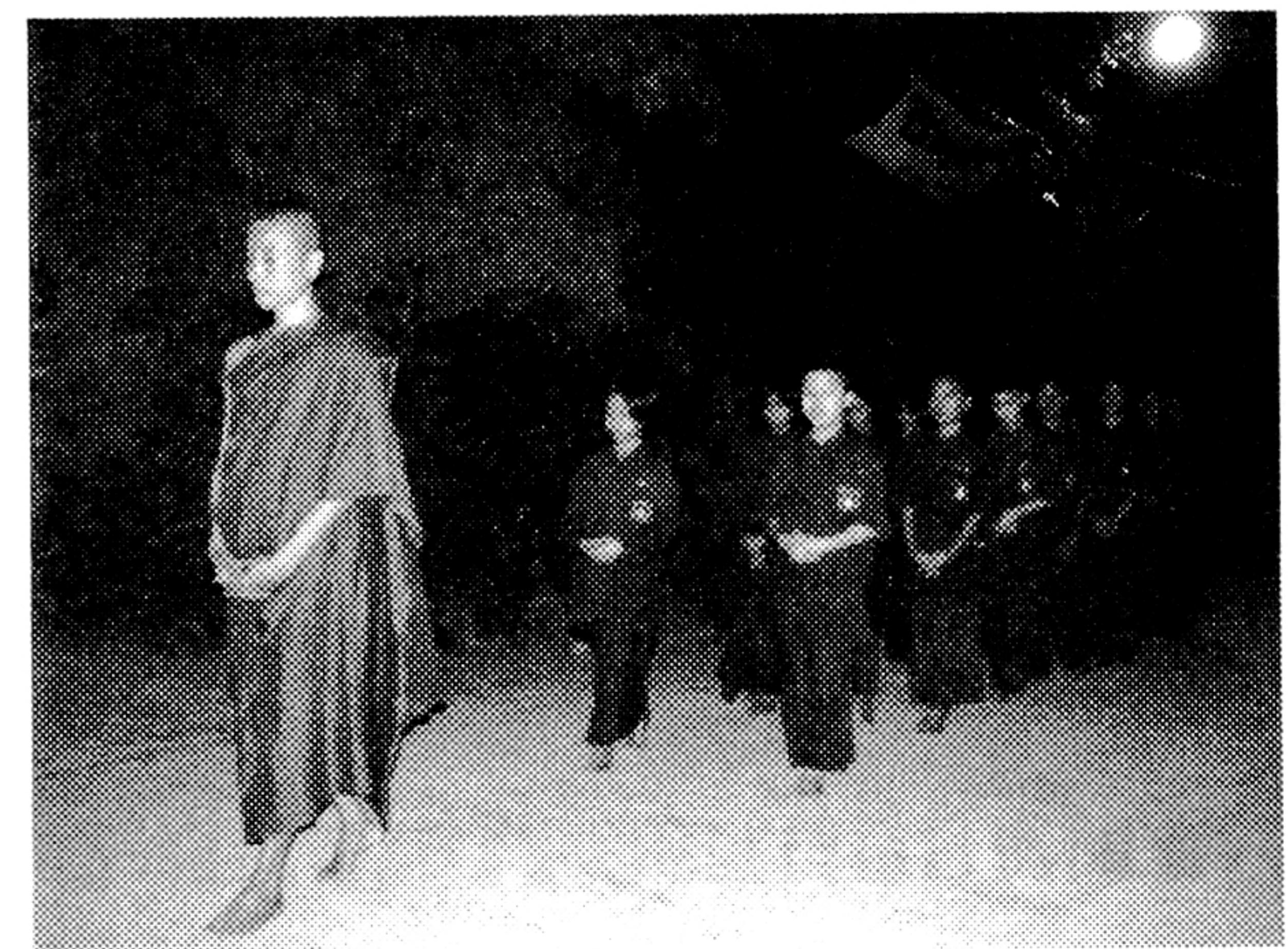
หน่อย เราก็นึกว่าเราใช้ ๒ หน่อย ที่ไหนได้มันมากไป หน่อยของเรามันโถไป หน่อยของเขามันไม่โถเท่าที่เราคำนวณ เราນึกว่าเท่านี้นะ พอผีอกันเข้าไปหน่อย ช่วยกันเข้าไปหน่อย ก็โอ้อะ แรงไปหนักไป ต้องประมาณนั่น ประมาณให้พอดี แล้วได้ผล น้อยไปมันก็ไม่เกิดผลประโยชน์นั่น ความพอดีนี้สำคัญ น้อยไปไม่ถึงไม่มีแรงพอนั่น ไม่มีการขับเคลื่อน ไม่เกิดบทบาท ไม่เกิดปฏิกริยา ถ้าເຝື່ອວ່າແຮງໄປ ພັ້ນ ທຳລາຍ ນີ້ເປັນຫລັກธรรมชาติຂອງธรรมชาติ ທັງໝາຍແທລໃນໂລກ ແຮງໄປກີ່ມ່າ ມ່າຕາຍເລຍ ດັບ ພິນາສເລຍ ໄມ່ເກີດຄຸณຄ່າ ແຕ່ກຳພອດີ ມັນຈະເກີດຄ່າເລຍ ເພຣະລະນັ້ນເຮົາຕ້ອງປະມານອູ່ເສມອງ ຕລອດເວລາ

ເມື່ອເຮົາມີธรรมວິຈີຍ ທຳໄໝແຍບຄາຍນີ້ ເຮົາຈະຮູ້ຄ່າ ເຮົາຈະຮູ້ສິ່ງທີ່ປະມານພອດີພອເໜາະ ເພຣະລະນັ້ນມັນຈະເກື່ອຫຸ້ນກັນເສມອໃນສະພາບມວດໜຶ່ງກັບອີກໜຸ່ງໜຶ່ງຂອງວິຊາສູງສູດ ໄມ່ຕັ້ນກີມີ ວິຊານິວຣົນ ແລະ ຖຸຈຸຮົດ ຕ ນີ້ໜຸ່ງໜຶ່ງ ມາກໃຄຣມີຖຸຈຸຮົດ ຕ ກີ່ເປັນອາຫາຮຂອງນິວຣົນ ແລະ ນິວຣົນ ແລະ ກີ່ເປັນອາຫາຮຂອງວິຊານີ່

ໜຸ່ງຕ່ອມາກີມີການໄມ່ສໍາຮວມອິນທຣີ່ ໄມ່ມີສົດສັນປັ້ງຢູ່ ກະທຳໃນໄຈໄວ້ໄມ່ແຍບຄາຍນີ້ ອີກໜຸ່ງໜຶ່ງ ກະທຳໃນໄຈໄວ້ໄມ່ແຍບຄາຍ ເປັນອາຫາຮຂອງໄມ່ມີສົດສັນປັ້ງຢູ່ ໄມ່ມີສົດສັນປັ້ງຢູ່ເປັນອາຫາຮຂອງໄມ່ສໍາຮວມອິນທຣີ່ ພັ້ນໃຫ້ຊັດນະ ອິນທຣີ່ ໂມາຈາກຄໍາວ່າຈຳພາຍຕນ ກາໜາບາລີ ຜູ້ທີ່ຮູ້ເທົ່າທັນອາຍຕນ ໂນ ຄວບຄຸມສພາຍຕນ ຜຶກຕນຈນກະທັ່ສໍາຮວມອິນທຣີ່ ໂດ້ຄຽບຄົນ ແລ້ວຄລ່ອງວ່ອງໄວ ກີ່ຈະມີສົດສັນປັ້ງຢູ່ ແລ້ວມີປັ້ງຢູ່ ປັ້ງຢູ່ຈະຈຳລາດ ຈິຕຈະແຍບຄາຍ

ที่นี่มาพูดถึงหมวดปลาย ก็มีคบสัตบุรุษ พึงสัทธิธรรมจนเกิด
จิตศรัทธา ศรัทธาเกิดอย่างไรต้องมาปฏิบัติลงดู จนมีสัจธรรม
ไม่ใช่ศรัทธางมงาย แต่ศรัทธา เพราะพึงสัทธิธรรมจากสัตบุรุษ
นี่หมวดปฏิกริยา เป็นหมวดสำคัญยิ่งที่จะสัมมาทิฏฐินะ เป็นหมวดที่
จะต้องมีอยู่กับตัวเราเสมอ ถ้าเราเก่งแล้ว บางที่นี่นะเราศรัทธาเต็ม
เรารับพึงสัทธิธรรมมาครบครันแล้ว แต่อย่าเพิ่งนึกว่าตัวเองจะต้อง^๔
ห่างสัตบุรุษ เพราะว่าเราพึงสัทธิธรรมหมดแล้ว เรา呢ก็ว่าเรารับได้
หมดแล้ว ไม่แน่นะ บางที่คุณว่าคุณตักได้หมดเหมือนกันนะ
แต่ตะแกรงของคุณตามห้างห้าง มันยังไม่แยกคายนักหรอก
คุณก็ว่าคุณได้หมดได้จริง คุณตักได้หมดด้วยตะแกรงตามห้าง
ของคุณ แต่ความละเอียดมันมีอีกเยอะที่ลอดตะแกรงไป คุณยัง^๕
ไม่ได้หมดหรอก คุณก็ว่า โอ้โอ ตักมาได้เต็มเลย เต็มจริงๆ
เหมือนกัน ขยะมากก็เยอะนะ ได้มานะเต็มตะแกรงเหมือนกัน

ปฏิบัติธรรมเข้าหาปรมัตถ์

โครงสร้างของจิตจะต้องมีสติเป็นนำหน้า มีสติรู้ตัวทั่วพร้อมก่อนเลย เห็นต้นไม้ทั้งต้น มองปราดเข้าไป เห็นสะเก็ด เห็นนอกๆ เห็นสติก่อนนะ สติก็คือส่วนของใจ ส่วนของจิต

เพราะฉะนั้น จะต้องรู้เลยว่าสติก็օอะไร มีลักษณะยังไง เป็นสภาพยังไง เราเมเต้มหรือเปล่า มันหรือเปล่า มันไม่เต้ม หรือเปล่า ต้องเอาสติให้เต้ม ทำสติให้เต้ม เพราะฉะนั้น เมื่อคุณเองบอกว่าจะทำจิตให้แยกจากปัจจัย พอระลึกถึงจิต จะต้องให้มีสติเต้ม พอทำสติให้เต้ม มีสติสมปชัญญะแล้ว คุณก็จะเอามาใช้สำรวมอินทรีย์ ทั้ง ๖ ได้ถ้าสติไม่เต้ม ขณะมานั่งอยู่นี่ แล้วมันก็หรี่ ๆ ๆ ไป ขนาดตา หู จมูก ลิ้น กาย คุณไม่ต้องกังวลมากนะ แล้วคุณก็หรี่ ๆ ๆ แล้วก็จะไปสังวรใจทวารเดียว มันก็จะไม่ได้อะไร เพราะฉะนั้น สติต้องเต้มนะ

ยิ่งเรามีกิเลสถึ่นมิทจะ แล้วทำเป็นต่อรองกับผี ไม่ได้นะ
ผีมันก็เก่งเหมือนกัน มันก็มีเรี่ยวแรงน่าดูเหมือนกัน ทำเล่นไป
มันกินเรานะ เพราะฉะนั้นก่อนอื่นต้องทำสติให้เต็ม รู้ตัวทั่วพร้อม
แล้วก็มีธรรมวิจัย แล้วก็ย้อนกลับไปสติปัฏฐาน^๔ มีสติให้เต็ม
มีธรรมวิจัย มีวิริยะพากเพียร ก่อนอื่นให้มีสติเต็ม เมื่อมีสติเต็มแล้ว
วิริยะต่อเป็นสติปัฏฐาน^๕ สติปัฏฐาน^๖ ก็คือซอยสตินั่นเอง
ซอยสติไปรู้กาย รู้เวทนา รู้จิต รู้ธรรมารณ์ หรือรู้ธรรมในธรรมนะ
ซอยไปปฏิบัติอันนั้น จะซอยอย่างนั้นได้ก็ต้องมีอิทธิบาท
มีวิริยานี้แหละ

มีอิทธิบาทก็คือจะต้องมีจันทะในการปฏิบัติอันนี้ ในการ
กระทำอันนี้ เดินเครื่องอันนี้ มีจันทะ มีความยินดี มีความพอใจ
ความไม่พอใจอะไรอีน kick it out เอาออกให้หมด ความไม่พอใจ
ความไม่เต็มใจ ความไม่สมบูรณ์ เว้าใจแห่วงใจอะไร เสียใจ ใจของ
เราโง่ทั้งนั้น เสียใจ น้อยใจ เว้าใจ แห่วงใจ มันโง่ทั้งสิ้น ใจเต็มๆ ซึ
มีใจเต็มๆ ขนาดที่ว่ามีใจเต็มๆ มันก็จะแยกอยู่แล้ว ยังไปแห่วงบ้าง
ไปเว้าบ้าง ไปเสียบ้าง ไปน้อยบ้าง ไปตกบ้าง แล้วกัน
มันจะเอาใจที่ไหนมาทำได้เต็มที่ ต้องเอาพลังงานของเรามาเต็มที่นั่น
เอามาทำให้มีความยินดี มีความพอใจ เต็มใจ ใจเต็มๆ นานะ
มีอิทธิบาท มีจันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา

ถ้าขยายความ มันก็สัมพันธ์ไปหารธรรมวิจัย พังให้ดีนะ
นีหลัก เราเรียนมาโพชลังค์ ๗ หรือโพธิปักขิยธรรม ๓๗
เราเรียนหลักมาแล้วนะ ตั้งหลักให้ถูกนะ อย่าสับสน สติปัฏฐาน^๔

สัมมัปปран ๔ นะ เพราะฉะนั้นที่ขยายความอิทธิบาท ๕
แล้วก็ขึ้นไปสัมมัปปран ๕ หรือสติปัฏฐาน โพชณ์ ๗ ก็เหมือนกัน
สติ ธรรมวิจัย วิริยะ อธิบายวิริยะก็ขึ้นไปหาธรรมวิจัยนั่น

สัมมัปปran ๕ ก็มีการสังวรสำรวม นี่เข้าหาหลักสำรวม
อินทรีย์ ๖ แล้วจะ สังวรสำรวมเลย เมื่อมีสติแล้วสังวรสำรวม
บอกแล้วทำจิตให้แยกชาย ตัวแรกคือสติสัมปชัญญะ เมื่อมีสติ
สัมปชัญญะ ก็สำรวมอินทรีย์ ๖ อินทรีย์ ๖ ก็สังวร สำรวมสังวนนี้แหล่ง
ระมัดระวังควบคุมดูแลนั่น ดูแลอะไร ก็เข้าไปหาสติปัฏฐาน ๕
ดูแลกาย ดูแลใจ สรุปง่ายๆ ก่อน เพราะเหตุน่า จิต ธรรมารมณ์
ใจทั้งนั้น หรือจะเอาระรณะมาเปลี่ยนวัตถุธรรมข้างนอกก็ได้
ธรรมนี้แปลได้คลุมหมด แต่เราจะทรงไว้ เราจะทรงไว้ซึ่งวัตถุ

เพราะฉะนั้น เมื่อมาเป็นนักธรรมแล้ว เรายุ่งอยู่ว่าวัตถุนี่
แหงให้ตลอด มันเป็นเรื่องนอกเต็มที่ มองให้หลุดไปเลย ตั้งแต่วัตถุ
มานักระทั้งถึงอินทรีย์ อวัยวะ กายหยาบ กายนอกกาย มองให้หลุด
เลยว่าไม่มีอะไรมาก สิ่งเหล่านั้นไม่มีอะไรมาก มันเป็นของไม่เที่ยง
ที่ชัดกว่าอยู่แล้ว วัตถุเห็นชัดมันเป็นของไม่เที่ยงไม่แท้ พึงหวังเอา
ไม่ได้ ไม่ใช่ประทาน ไม่ใช่จิตวิญญาณ ไม่ใช่หลักแกน ไม่ใช่แก่น
ไม่ใช่นื้อ อย่างนี้เป็นต้น เราถ้มองทะลุเหมือนมองผ่านแก้วไฟทูรย์ใส
วางแผนฝ่ามือ มองเข้าไปหาจิต เมื่อเราจะปฏิบัติธรรม เข้าหาปรัมพัตร
ก็มองผ่านเข้ามาหาจิตเลย เพราะฉะนั้น เรายุ่งให้เท่าทันด้วยว่า
วัตถุอันนี้พอแล้ว อย่างนี้ก็อาศัยมักน้อยสันโดษ แค่นี้ก็อาศัยแล้ว
พอ พอสมควรแล้ว เราถ้าไม่ต้องไปหลง มันมีกิเลส มันมีความเริงرمย์

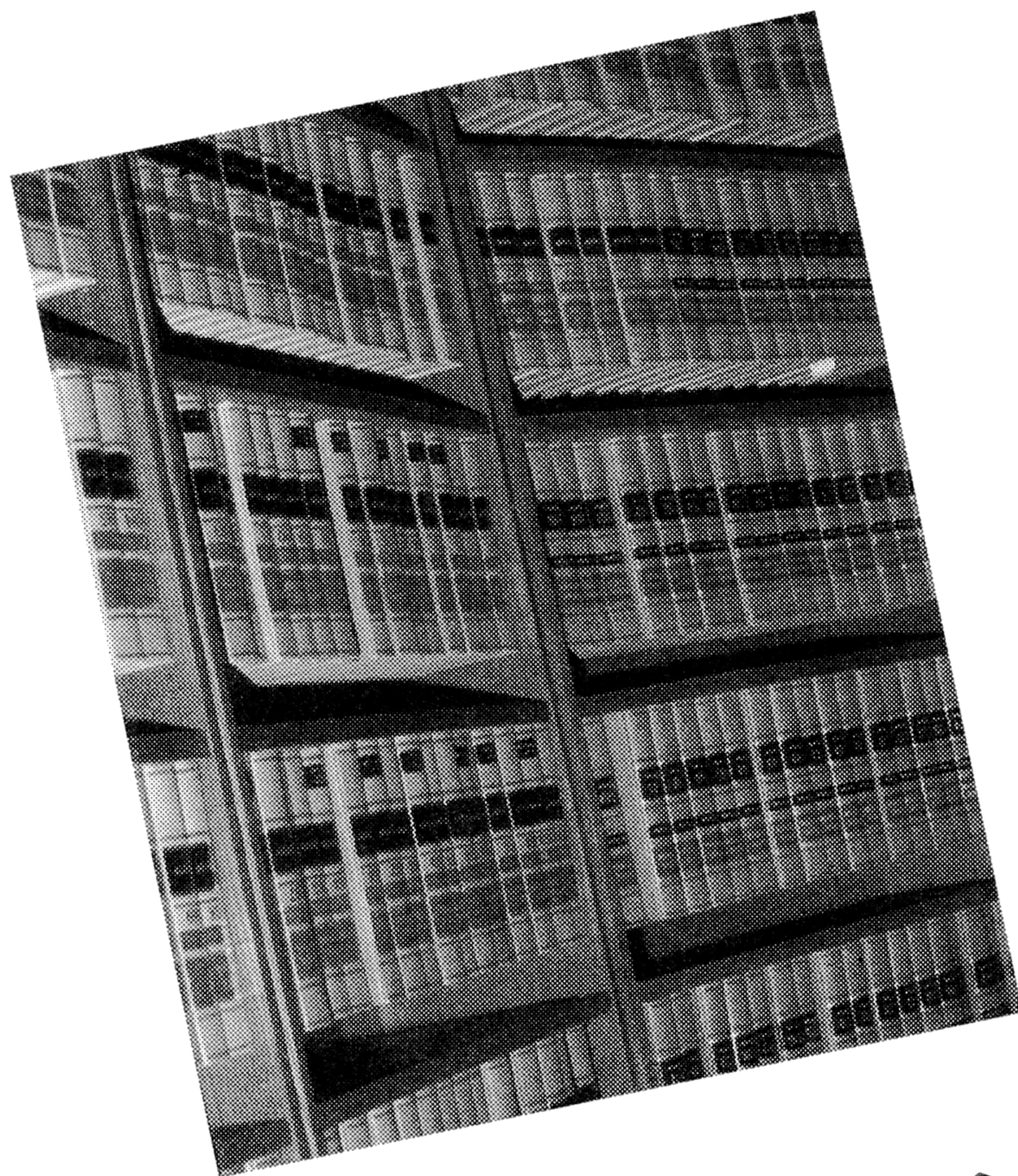
มันมีความอร่อย มันมีอัสสาหะ จากวัตถุเป็นเหตุ ก็เข้ามาดูซิว่า มันเป็นอัสสาหะ ร索ร่อยมันอยู่ที่ไหน มันอยู่ที่จิตวิญญาณ วัตถุอย่างโน่นอย่างนี้มันก็เป็นสักแต่ว่ารูป สักแต่ว่าสี สักแต่ว่ากลิ่น สักแต่ว่าอะไรเท่านั้นเองแหล แต่เราเองไปหลงมัน เพราะฉะนั้น เราผ่านมาให้ได้ ผ่านไม่ได้ เราก็รู้มันจริงๆ เลย มันก็คือ ตัวใจนี่ เป็นตัวเหตุ มาก่อนเหตุ มาก่อนที่ตั้งหา หรือความหลงในโลภิกรรมนั้น นี่

เพราะฉะนั้น เพ่งกายเพ่งใจ องค์ประชุมก็คือกายด้วย จะเอา วัตถุก็วัตถุด้วย บอกแล้วว่าธรรมะ ถ้ามาเปลี่ยนเป็นกาย เป็นวัตถุ ก็เหมือนกัน พิจารณา สังวร สำรวม นี่วัตถุที่มันประกอบที่มาสัมผัส สัมพันธ์ รู้เท่าทันมัน ก็เท่านี้เอง ธรรมชาติแห่งมัน มันไม่เก่งอะไรมาก แต่เราต่างหากไปอ่อนแอกับมัน ไปอ่อนแอกว่า อุ้ย สินีสวย สินีมันก็สินี มันสวยตรงไหน เสียงนี้ เพราะ เสียงมันก็เสียงอย่างนั้น มันจะเอามาร้อยเรียง นักประพันธ์เพลงจะนำมาแต่ง เอามาเรียบเรียงกันขนาดไหน หรือว่าแม่นางօอุดอ้อนด้วยสำเนียงขนาดนั้น มันก็ไอ้ออดอ้อนอย่างนั้นล่ะ เออนะ แม่นางคนนั้นนะ ประดิษฐ์ ถ้าเราเองเราไปแพ้เสียงนั้น ก็เสียงօอุดอ้อน เราก็เลยอ่อนเป็นขี้ผึ้ง สงสารเมื่อ อะไรอย่างนี้ มันก็เรื่องของผู้นั้นเขาประดิษฐ์ มันเป็นของอันนั้น นี่ธรรมชาติมนุษย์ประดิษฐ์

ธรรมชาติโลก ธรรมชาติธรรมชาติ ไม่ไม้มันก็สีเขียว มันได้ ชาตุของมันมาตอนนั้น ในนั้นเขียวแก่นอย ใบนี้เขียวอ่อนหน่อย อย่างโน่นอย่างนี้หน่อยอะไรต่างๆ นานา มันก็เป็นไปตามจริง

เหตุปัจจัยมีเหตุดังนั้น มีปัจจัยอย่างนั้น ก็ได้อย่างนั้น มีสิ่งใด ก็ลินก์ดี มีร่องรอยดี มีรูปแบบดี ตามอะไรของมันแหละ โครงสร้างอะไรของมัน ก็อย่างนั้นๆ เพราะของมันก็เป็นของมัน แต่ใจของเราต่างหาก ไปปรุง ไปมีขอบ ไปมีรัก ไปมีชั้ง กลิ่นอย่างนี้ บอกว่ามันเหมือน น่าเกลียด คุณไปเกลียดมันเอง คุณจะดมหรือไม่ดม มันไม่ได้เสียใจ

กลิ่นอุตพิดมันก็กลิ่นอุตพิด คุณจะดมหรือไม่ดม ก็ไม่เสียใจ คุณบอก อ้าย ชื่นใจจริง แ hem หอมจริง ไปดมอุตพิด อุตพิดจะดีใจเลย ทรงกลิ่นนี้ไว้ให้นานเกินการ มันก็เปล่า มันก็ส่งกลิ่นของมัน ตามอายุขัยของมัน มันจะมีกลิ่นนานเท่าไหร่ มันก็เท่านั้น แล้วมันก็ดับหายไป มันไม่ได้ใจ เพราะคุณ มันไม่ได้เสียใจ เพราะ คุณเลย คุณเอองคุณบ้าอยู่คุณเดียววนะ คุณจะบอกว่านี่กลิ่นนำหอม คุณก็ไปสมมุติมันว่าหอม เยี่ยวชะมดแท้ๆ เอามากลั้นดมกัน ฉุนจะตาย คุณก็ยังบอกว่าหอม ก็คุณไปสมมุติมันทั้งนั้นนะ ไปสมมุติเอามาๆ แล้วเราก็มายืดถืออุปทาน แล้วก็เป็นสุข ถ้าได้อย่างนี้สุข ถ้าไม่ได้อย่างนี้ทุกข์ เราไม่อะไรยกตัวอย่างได้ชัด อย่างเมืองไทยนี่ขอบปลาร้า เหม็น ของเน่าแท้ๆ อ้าย หอม กลับบอกว่าหอมเสียอีก เสร็จแล้วก็บอกอร่อย ชื่นใจ อีกคนบอก เอี้ยนีมันของเน่า ผึ้งเข้าไม่ได้สมมุติด้วยนะ หรือคนไทยพวงที่ ไม่กินปลาร้า มันเหม็นจะตาย มันเน่า เข้าไม่ได้ชื่นใจด้วย เราอุปทาน สมมุติเองทั้งสิ้น อย่างนี้เป็นต้น

เข้าใจความจริงตามความเป็นจริง

เรื่องพวgnี้เราก็พูดซ้ำๆกัน พูดย้ำไปย้ำมา เรามาสังวร่าว่า เราเองเข้าใจผิด ไม่เข้าใจความจริงตามความเป็นจริง นี่เป็นวัตถุ จักระทั้งมาถึงจิต เมื่อรู้ตัวเหตุแล้วว่า ความหลงของเรา ไม่หลงของเรา จิตเข้าใจผิด ไม่หลงกับอวิชชานี่เป็นตัวไม่รู้ ไม่นี่เป็นตัวหลงผิด อวิชชานั้นมันไม่รู้เรื่อง ไม่รู้อะไรเป็นอะไร โน่ ๆ เช่นๆ นี่ว่าอย่างนั้นนะ เข้าใจอย่างนั้น แม้แต่ตอกเตอร์เยอะแยะ ก็อวิชชา ไม่รู้อะไร แต่เขารู้วิชาที่เขาเรียน วิชาทางธรรมะ ให้ไว้เคරาะห์ วิจัยอะไรทางธรรมอย่างนี้ เขายังไม่รู้เรื่องนะ นอกจากไม่รู้แล้ว ยังพก เอาความหลงผิดไปเยอะ นึกว่าการได้ลาภได้ศันนีเป็นของดี เป็นของที่ควรได้ควรมีควรเป็นควรสั่งสม ชีวิตนี้มีทุน มีแรงเท่าไหร่ ทำเข้าไปเกิดชาตินี้ อันนี้แหลกเป็นสิ่งที่โลกเขายกย่อง

ในโลก เขายกย่องกันจริงๆ ครั้ม่เชื่อ มีลาก มียศสูงๆ เข่นอกว่า นี่เป็นผู้ประสบผลสำเร็จในชีวิต โว้โว ได้ลาภ ได้ยศ ได้สรรเสริญ เดียวนี้มันมีความรู้ยิ่งอยู่อีกอันหนึ่งว่า ถ้าได้มายด สุจริต มันดี ถ้าได้มายดโดยทุจริต ไม่ดี นี่มันเป็นความรู้ยิ่ง เขารู้นัยๆ อยู่เหมือนกัน แต่เอ็ ถ้าจะไปทำแต่สุจริตนี่ มันไม่ได้ประสบผลสำเร็จและ ลากมันไม่ได้มากมาก ยกก็ไม่ได้สูง ทุจริตหน่อยๆ นี่อร่อยดี เหยาะทุจริตหน่อยๆ อร่อยกำลังเหมาะสม เขาก็เหยาะทุจริตหน่อยๆ ที่นี่ทุจริตหน่อยๆ มันก็ยังไม่ประสบผลสำเร็จ เวลา ก็ใกล้ๆ ฝั่ง จะตาย เข้าไปแล้ว ต้องเหยาะทุจริตมากๆ หน่อย มันจะได้อร่อยกำลังเหมาะสม จะได้ทันเวลาประสบผลสำเร็จ เขาก็ทำกันนะ เขาก็ทำ เขาก็เหยาะทุจริตด้วยความเณโก อย่าเรียกว่าฉลาดนะ อย่าเรียกว่ามีปัญญาเลย มีเณโกคือมีลักษณะอย่างหนึ่งของจิตวิญญาณ คือมันแวนไว ปราดเปรียว เจ็บแหลมเหมือนกัน แล้วเขาก็เอามาใช้ ใช้ได้เปรียบ เอาเปรียบทางลาก ยศ สรรเสริญ สุข เขาก็นึกว่านี่คือมนุษย์ จะต้องเป็นอย่างนี้

นี่คือโมหะ หลงผิดนั่น และเขาก็ไม่รู้เรื่องของธรรมะเลย อวิชชา ไม่รู้ ไม่รู้ปรมัตถธรรม ไม่รู้โลกุตราว่าดีกว่าโลภิยะแท้ๆ เขาได้รู้ว่า ไอ้โน่นเข้าซ้ำซองมาก เฉลี่ยฉลาดมาก แม้แต่ทุจริต สุจริตซึ่งมีความรู้ลึกๆ บอกแล้ว ความรู้ลึกซึ่งอันนีก์พอมีเหลืออยู่ ในโลก เพราะว่ามันเป็นธรรมะในโลกเหมือนกัน เขายังปฏิภាពพอร์ เหมือนกัน แต่เขาก็สู้ไม่ได้ แล้วเขาก็เห็นว่า ไม่เห็นมีอะไรนี่ ไม่เห็น สักเท่าไหร่ ถ้าทุจริตเข้าจับได้ก็เข้าคุกแน่ ตามกฎของโลกที่มีอยู่แล้ว

เขากับอกว่ามันก็เป็นทุกๆ ทุกข์อย่างนั้นเขารู้แล้ว เพราะฉะนั้นให้เก่งซิ เราเชื่อมือในความเก่งของเรา เรายังโกรเข้าไปนั่นก็ทุจริตเข้าให้โดยเฉลย

logic จึงสั่งสมวิธีการทางโน้น เลยเก่งในการที่จะซ่อนแฝง ปราบบังนั่น เสาะแสร้งหาแบบนี้ นั่นบันที่จะพัฒนาเฉลย ไม่ใช่พัฒนาปัญญา ที่นี่ฟังธรรมะให้ลึกซึ้ง แยกคำว่าเฉลียวฉลาด เนี่ยบแหลมนี้ออกไปเป็น ๒ อย่าง อันหนึ่งเฉลย อันหนึ่งปัญญา

มันก็ฉลาดทั้งคู่ มันจึงดูเหมือนว่าเขฉลาดเฉลียวเราไปเรียกโดยภาษาไทยว่าฉลาดเฉลียว ที่จริงไม่ได้เป็นปัญญาเลย เขายังไม่มาทางธรรมะเลย แต่เราสั่งสนกันไปหมด เดียวนี้เอาปัญญาคำบาลีนี้ไปเรียกเฉลย แม้แต่ในเมืองอินเดียเองก็ยังสั่งสน เอาปัญญาไปเรียกเฉลยเหมือนกัน ภาษาของเขางานเขาก็อย่างนั้น ไทยเราอาจมาใช้อักษรใหม่กัน เพราะว่ากิเลสมันพาให้ไปเป็นอย่างนั้น

ถ้าผิดอ่าวเราได้ปฏิบัติสติปัญญา เราจะได้สติ แล้วมันก่อให้เกิดปัญษาฉลาดอย่างปัญญา จะไม่ใช่ฉลาดอย่างเฉลย เมื่อมาเรียนรู้ตั้งแต่หยาบ การประชุมหรือว่ากากโยภายนอก เรา้มีถูกที่แรงดูไกล์ เรายังไกลก่อน ถ้ามีถูกที่แรงดูกว้างได้ ค่อยดูกว้างเรายังดูกว้างไม่ได้ ก็ดูองค์ประชุมที่ไกลตัวเรา เรายังพิจารณาพวgnี้มันจะทำถูกที่ทำแรง ทำพัง เรายังลังเล ไม่เอา ปล่อย ว่างมันจึงจะปล่อยวาง หรือดับด้วยสติ มีสติเสมอ ไม่ใช่ตั้งอกตั้งใจดับๆ ท่าเดียว

เขารู้ปฎิภานพวงนี้ พากษานั่งหลับตา เข้าไปนั่งหลบลี้ โดยรูปโดยกายนอก เห็นไหมเราหลบปลีกเดียวไป แล้วก็ไปนั่ง แล้วก็ไปบอกว่า ต้องมีสติ ๆ เพราะเขามีโครงสร้างของศาสนาพุทธ ออยู่ไปนั่งหลับตา เขาก็เอาสติเข้าไปใช้อยู่ข้างใน เขามีสติอยู่ข้างใน เสร็จแล้วมันไม่มีภายนอกภายนอกเลย มันไม่มีองค์ประชุมข้างนอก เป็นวัตถุ ไม่รู้เรื่อง โน่ เข้าไปในภลามครอบเรือย ๆ โลกเข้าเล็กลง เล็กลง เข้าเจียนโลกเล็กลง เข้าไม่รู้รอบโลก เข้าไม่โลกวิทู มันไม่สอดคล้องกับศาสนาพุทธเลย ไม่รู้ว่าอะไรจะเป็นอะไรพยายามเอาสติไปใช้เหมือนกัน ให้มีสตินะ นั่งอยู่ข้างในให้มีสติ แล้วก็มีสติสัมปชัญญะ แล้วก็เรียนรู้แต่ข้างใน เสร็จแล้วมันก็ ไม่ค่อยมีแรง เพราะมันไม่ตื่น โดยภาษาโลก ๆ นะ มันไปอยู่ในภาพ มันไม่มีการ ไม่มีการแสดง ไม่มีทวารทั้ง ๖ ให้รู้ได้ศึกษาของจริง

เพราะฉะนั้นจึงปฏิบัติโดยไม่ต้องสำรวจอินทรีย์ทั้ง ๖ กลับไปสำรวจแต่อินทรีย์เดียวคือ ทวารใจ ไม่ได้สำรวจอินทรีย์ทั้ง ๖ ก็ขาดตอนแล้ว ไม่สมบูรณ์ นี่หลักการทฤษฎีของพระพุทธเจ้า ให้สำรวจอินทรีย์ทั้ง ๖ นะ ให้มีสติสัมปชัญญะ มาสำรวจอินทรีย์ทั้ง ๖ แต่นี่เอาแต่สำรวจใจ สำรวจอินทรีย์เดียว มันผิดหรือเปล่า

สำรวจอินทรีย์ทั้ง ๖ สำรวจให้จริงนะ จึงจะถูกต้อง ภายทุจริตก็ควบคุมได้ วจิทุจริตก็ควบคุมได้ ไปสำรวจอินทรีย์เดียว ภายอยู่ไหนเล่า วจิอยู่ไหนเล่า เห็นไหม ยังผิดเห็นชัดไปใหญ่เลย แห่งเหลือตัวเดียวๆๆๆ ก็จุดจุ่ลงไป พวงนี้ก็เลยทำอะไรได้น้อยลง ๆ แล้วไม่สมบูรณ์ เพราะฉะนั้นจะว่าได้ก็ได้ จะว่าเป็นก็เป็น

สำรวจอย่างนั้นเราก็ทำบ้าง เรียกว่าเจตสมถะ ถ้าเน้นสำรวจใจ ถ้าเน้นการรู้การตื่นก็เรียกว่าปักษิหาริย์ในการตื่น

ความสวะ กิเลสกามเป็นกิเลสฐานแรก ไม่มีใครเข้าเรียน ภวاسวะก่อนความสวะหรองนะ เขารู้นกามาสวะก่อน กามคุณ ๕ นีกับอกอยู่แล้วว่าทวารอินทรีย์นอก ตา หู จมูก ลิ้น กาย น่อง พอกกามคุณ ๕ กายข้างนอกนั่น ที่เราพิจารณาคำว่า กายนอกกายให้ชัดอย่างนี้ เมื่อทำกายนอกกายแล้ว ทำกายใน กายด้วย มันจะสัมพันธ์กันไปสัมพันธ์กันมา บอกไปว่า กายก่อนแล้วถึงจิตนี่แหละ เราจะลงไปในจิตก็คือเวทนานั้นเอง เพราะเวทนาเป็นเจตสิกในจิต เวทนา สัญญา สังขาร เป็นธรรม เป็นธรรมะชั้นอุปถายรูป ไม่ใช่ מהกฎตระหง่าน ไม่ใช่รูปหมาย ไม่ใช่รูปนอก เป็นดินน้ำไฟลงข้างนอก ไม่ใช่แล้วตอนนี้ เป็นกายใน หรือเป็นรูปใน จะเรียกรูป ก็ได้ รูปใน เป็นเจตสิก ในเจตสิก ก็หยังมาตั้งแต่สังขาร สัญญา เวทนา

เราต้องเห็นสังขารแจ่มแจ้ง เห็นสังขารเป็นของไม่เที่ยง เราเห็นแล้วว่าวัตถุเป็นของไม่เที่ยง เป็นของหมาย พุ่ดมาแต่ต้นแล้ว เมื่อกี้เป็นกาย เป็นอาการประชุมของหมายแต่ต้น เพราะฉะนั้น เราเอวัตถุมาสัมพันธ์กับกาย มาเกี่ยวข้องกับกายเรา ที่เรามากิน มากอยู่ มากลับนอน มีองค์ประกอบของกาย ของเครื่องประชุม ข้างนอกนิดๆ หน่อยๆ ที่นี่ นำมาเพิ่รปฏิบัติอยู่ นำมาสำรวจ อินทรีย์ ก็พยายามรู้เท่าทันข้างนอกที่มันสัมผัสมากถึงจิต มองปราด ไม่ติดขัดอะไรในเรื่องดิน น้ำ ไฟ ลม ตา หู จมูก ลิ้น กาย หรือแม้ว่า

จะเป็นกาย รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส มันก็ตามมีอัสสาหะ มา มีตัวสุข ตัวทุกข์ นั้นคือสังขาร ไม่ใช่เวทนาบริสุทธิ์ มันเป็นสุขเป็นทุกข์ คือ ไม่ใช่เวทนาบริสุทธิ์ เวทนาที่เป็นสุขเป็นทุกข์นี้ แหล่งคือสังขาร คือความปรุง สัญญาดี ๆ กำหนดหมายดี ๆ พึงไปกับสัญญาไป กำหนดหมายไป กำหนดฐานไป วิเคราะห์วิจัยไปตามนั้น พังโดย ความหมาย พังโดยสภาพ

เพราะฉะนั้นเราไปเกิดสุขก็คือสมใจในกิเลส บอกแล้วว่า สุขมันมี ๒ อย่าง อย่างโลภกิยสุข คือ เสพย์สมสุขสมตามอุปทาน ที่เรามา� ส่วนสุขแบบโลกุตระนั้นจะต้องเป็น非凡 เป็นวุปสโนสุข เป็นการละโลภกิย ละโลก ไม่ยินดีในรถโลก แม้ขาด ไม่ได้ ไม่มี ใจเราก็ไม่อยาก เราไม่ได้มาเสพย์ ใจเราก็ลดอารมณ์อย่าง ไม่ต้องอยากมาสังขาร ไม่ต้องอยากมาปรุง เราก็อ่านให้อกว่า ไม่มีสังขาร เรารู้แล้วว่า ทิศทางความไม่เที่ยงคือการลด อนิจจัง ไม่ใช่ว่าไปอนิจจังในทางเพิ่มกิเลสขึ้น เพิ่มรถขึ้น ไม่ใช่ แต่ต้องลด ลดรถ พังให้ชัด ๆ นั่น ลด ล.ลิง ด.เด็ก ร.ส.ร.เรือ ส.เสือ ลดรถอัสสาหะ ลดรถโลภกิยลงมาได้ นั่นก็คือ เราทำอนิจจังด้วยความสามารถ ด้วยความเพียรของพระโดยคาวจร พระคือเรา ตัวเราเป็น พระโดยคาวจร ตัวเราเป็นผู้เพียรกระทำ ทำให้ได้ ลดให้ได้ ด้วยความสามารถ เราเห็นอนิจจังด้วยฝีมือ ใจแจ่มแจ้งสังขารนั้น เป็นของไม่เที่ยงหรือเป็นอนิจจัง เพราะมันไม่เท่าเดิม มันไม่เที่ยง เพราะเราทำให้มันลดลงได้

· ล้างสิ่งเปล่าปลอมออกจากจิต

คุณเห็นกิเลสเห็นอัสสาหะในจิตไม่เที่ยงเมื่อใด คุณพ้นมิจชาทิภูวิ คุณทำได้ลดได้มีเมื่อใด คุณลดสักกายทิภูวิ พังให้ชัดนะเห็นความไม่เที่ยงของกิเลสของอัสสาหะในจิต แม้ยังลดไม่ได้นั่นคือได้พ้นมิจชาทิภูวิ อย่าไปเข้าใจผิด อย่าไปเห็นผิดนะ เห็นผิดก็เป็นมิจชาทิภูวิ ลดลงได้ก็พ้นสักกายทิภูวิ ก็เป็นมรดผลจะลดได้ด้วยวิธีใด คุณก็พยายามกระทำเอา สำรวมสั่งว่าเข้าแล้วก็ลดลง เป็นสัมมัปปฐาน คือสั่งว่าปฐาน ปahanปฐาน ภawanปฐาน อนุรักษนาปฐาน ภawanแปลว่าการเกิดผล สั่งรวมด้วยกรรมวิธีอะไร ทำให้มันปahanให้ได้ ปahanปฐานตอนนี้เป็นการกระทำแล้ว ธรรมวิจัย สั่งรวมแล้วก็วิจัยให้รู้เลยให้มีปัญญา อันนี้จะต้องมี อันนี้จะต้องดับต้องลด จิตวิญญาณจะต้องมีสติตื่นโพลงอยู่ ยิ่งคุณม่ากิเลสออก คุณจะรู้ความจริงตามความเป็นจริงว่า เมื่อคุณละกิเลสออก จิตมันยิ่งมีอิสระเสรี มันยิ่งสะอาด มันยิ่งลดกิเลสของปลอม มันยิ่งลดอาคันตุกะ คือแยกที่เข้ามาเป็นเจ้าเรือน mayidcrong มาแฝงตัว มาปลอมแปลงมาปนอยู่ในจิตของเรา ทำยังกับว่าเป็นเจ้าของของตัวเรา เป็นแยกประจำที่เดียว แท้ๆ เป็นผู้ราย เมื่อล้างผีพากนี้ สิ่งแบกลปломพากนี้ออก จิตก็ยิ่งสะอาด ยิ่งสว่าง ยิ่งใส สดใยิ่งเต็ม

เพราะฉะนั้นสติไม่ด้วยตัวนั้น สติกิจิ่งเด็ม จิตวิญญาณยิ่งๆ เป็นจิตยิ่งขึ้น จะเรียกว่าใหญ่ มันก็ไม่มีตัวตนใหญ่ ก็เรียกว่าสว่าง สะอาด นั้นแหล่ะดี จิตกิจิ่งสว่าง ยิ่งสะอาด ยิ่งเป็นจิตอันเด็มขึ้น ยิ่งสงบ ไม่ใช่สงบ เพราะว่าดับจิตให้มันยิ่งมีดลงไป ยิ่งมัวลงไป ยิ่งไม่รู้เรื่องลงไปนะ ยิ่งไม่สว่างแล้ว ยิ่งมีดยิ่งหมองลงไป ยิ่งดับหรือลงไป นั้นไม่ใช่สงบนะ พังทิศทางนี้ให้แยกคาย ขณะนี้ คุณกำลังใช้ใจฟังธรรมนี้ คุณก็กำลังทำในใจให้แยกคายคือ เกิดปัญญา ปัญญาเพียงสุตะ เพียงฟัง แล้วคุณก็จินตาไปพลา คิดนึกตามไปพลา แล้วเอาไปคิดทบทวน ไดร์ต่องอิกในเวลาอื่น หรือคุณจะคิดไปตามนี้ ครอมีปฏิภาน แวดไว มีมุทุกๆ เด มันกิจิ่ง ไดไวเดี่ยวนี้ แม่ทำงานเรียนรู้เดี่ยวนี้ เราก็ไวเดี่ยวนี้ คุณฝึกไป คุณจะแคล้วคล่อง เก่งขึ้น ไวขึ้นๆ จิตหัวไวหัวอ่อนขึ้น มันก็จะเกิด ความรู้ รู้สุตตะ รู้จันตามยปัญญา ที่นี่คุณก็เอาไปปฏิบัติ ประกอบ สำรวจอินทรีย์ ประกอบการสัมผัสริบ ประกอบการม่าจริง สังวรปชานจริง ปหานปชานจริง เกิดผลเห็นภารนาปชานจริง แล้วคุณก็จะต้องรู้ว่า นี่ได้ดี ต้องรักษา อนุรักษนาปชานนี่ สัมมปปชาน ๔ ต้องรักษาสิ่งที่ได้อย่าให้เสื่อมไป แล้วก็ทำสิ่งที่ได้นี่ ให้ดียิ่งขึ้น ให้ดียิ่งขึ้นๆ สติกิจจะดียิ่งขึ้นๆ ยิ่งแข็งแรงยิ่งขึ้น การสังวรก็จะเก่งขึ้นๆ เพราะมีทุน ยิ่งเข้าใจ ยิ่งศรัทธา ยิ่งเกิดพลังยิ่งขึ้นๆ ยิ่งแข็งแรงยิ่งขึ้น การสังวรก็จะเก่งขึ้นๆ เพราะมีทุน เข้าใจ ยิ่งศรัทธา ยิ่งเกิดพลัง พังนะ ตอนนี้จะเข้าหา อินทรีย์ ๔ เข้าหาพละ ๔ พังให้ดี จะขึ้นหาอินทรีย์ ๔ พละ ๔

เพระคุณทำถูกต้องใน ๓ หลักแรก สดิปภูฐาน ๕ สัมมัปปран ๕ อิทธิบาท ๕ จาก ๓ หลักนี้จะเข้าหมวด ๕ อีก ๒ หมวด คือ จะเข้าหาอินทรีย์ ๕ พล ๕

บอกต่อไปอีก ก็ได้ว่า เพระคุณปฏิบัติหลักโพษังค์ ๗ กับมรดก ๘ ปฏิบัติตตลอดเวลา มรดก ๙ นี่คือ ตลอดทั้งคิด ตลอดทั้งพูด ทั้งการกระทำทุกอย่างทั้งอาชีพตลอดเวลา มีสัมมาทิฏฐิ กำลังทำสัมมาทิฏฐิให้แจ้งไปเรื่อยๆ และคุณก็ไปทำด้วยความพยายาม ด้วยสติ ไปปฏิบัตินี่คือไปพยายามด้วยสติ สัมมาทิฏฐิ แล้วก็มีสัมมาวิริยามะ สัมมาสติ ห้อมล้อมประกอบการปฏิบัติ ปฏิบัติก็คือกระทำการตลอดเวลาก็คิด เวลาพูด เวลากระทำอะไรทุกกรรม ทำให้ได้เป็นส่วนมาก เม้มะทำอาชีพก็ให้เป็นสัมมาอาชีวะ มันก็จะสั่งสมลงเป็นสัมมาสมารท์ จะตั้งมั่นถึงจิต จะแข็งแรงถึงจิต

เพระฉะนั้นเราทำจากภายในด้วยสัมผัสสัมพันธ์ แล้วก็ค่อยๆ ขยับขึ้นมา พอดุณทำได้ มีภารนา มีผล คุณอนุรักษ์นา รักษาขึ้นไป เรื่อยๆ คุณก็จะเห็นแจ้งเองตามความเป็นจริง พระวีณาสพหรือว่า พระอาทิตย์เจ้าก็จะเกิดความเห็น เห็นสังขารทั้งปวงแล้วแจ้ง ด้วยความเป็นไป ด้วยความเป็นของไม่เที่ยง ไม่เที่ยงเพระผีมือ ของเรา ทำให้ลดลงๆ ด้วยปัญญาอันชอบตามความเป็นจริง ปัญญาอันชอบ เป็นสัมมาปัญญา ถ้าจะเรียกว่าสัมมา เขาแปลสัมมาว่า ชอบ เป็นความถูกต้อง เป็นความชอบแล้ว ตามเป็นจริงปัญญา ยถาภูตัญญา ยถาภูตະ ตามความเป็นจริง เพระเรามีของจริง เรา มีความเป็นจริงที่เห็นเองของตัวเอง ปฏิบัติเอง และคุณจะเชื่อ

นี่เป็นของจริง นี่เป็นสัจจะ นี่มันทำได้นะ มันเป็นไปจริงเลย คุณจะเกิดศรัทธาเชื่อมั่น ไม่ได้เชื่อ เพราะอย่างกากามสูตรทั้ง ๑๐ ข้อนั้น แต่เชื่อ เพราะเราสมัผัสกุศล เราสมัผัสใจ รักษาศีล ก็เป็นกุศล พอดีแล้ว อวิปปภิสารคือความไม่เดือดเนื้อร้อนใจจะเกิดขึ้นเรื่อยๆ

ตอนนี้ชักเอาหลักธรรมะของพระพุทธเจ้ามาสอดซ้อน ย้ำให้ญี่เข้าไปมากทุกที่แล้ว ย้ำให้ญี่อย่างนี้น่ากินนะ ย้ำให้ญี่ที่คุณ ไปยำขายกันนั้นนะ แ hem กินแค่เลี้ยงขันธ์เท่านั้นแหละ แค่เลี้ยง เนื้อกายเท่านั้น แต่ย้ำให้ญี่อันนี้เลี้ยงจิตวิญญาณนะ นี่เป็นอาหาร ทางวิญญาณ อาทมาเป็นนักปวงอาหารเหมือนกันนะ ชั้นหนึ่ง ยำของอาทมนี คนตาดีต้องมาอุดหนุน คนตาไม่ดีไม่มาอุดหนุนล่ะ

ตอนนี้เอาราโถปริญญาณ ๑๖ เข้ามา อาทมาผ่านคำว่า สาระ สโทสะ สมोหะ วีตรากะ วีตโทสะ วีตโมหะ ผ่าน เราแยกออก วิจัยออกแล้วว่า อันนี้เป็นวีตรากะ วีตโทสะ วีตโมหะ อันนี้ไม่หลงผิด อันนี้เป็นราคะนะ เราไม่เอาราคะ หรือโทสะก็เหมือนกัน ลดได้มามาในชั้นหนึ่ง เรียกว่าเป็นสังขิตตั้ง จิตตั้ง หรือวิกขิตตั้ง จิตตั้ง เพราะเราทำได้ แต่มันก็ยังไม่โปรดที่เดียว มันยังหาดๆ หู่ๆ ออย มันยังไม่โล่ง แต่ก็รู้ว่าลดได้นะ วิกขิตตั้งจิตตั้ง ทำได้เหมือนกัน แต่ยังไม่อยู่มั่น ยังไม่แน่นมั่น มันยังกระเด็น ยังกระเซ็น ยังฟุ่ง ยังซ่านกระเซ็นอยู่ ยังไม่เป็นอวิกขิตตั้งจิตตั้ง ยังไม่รวมรวม ยังไม่เป็นเอกคดตามณ์ ยังไม่เป็นสามเต็มที่ ยังไม่เรียบร้อย ต้องทำต่อให้เป็น มหัคคตจิต ทำต่อไปเรื่อยๆ

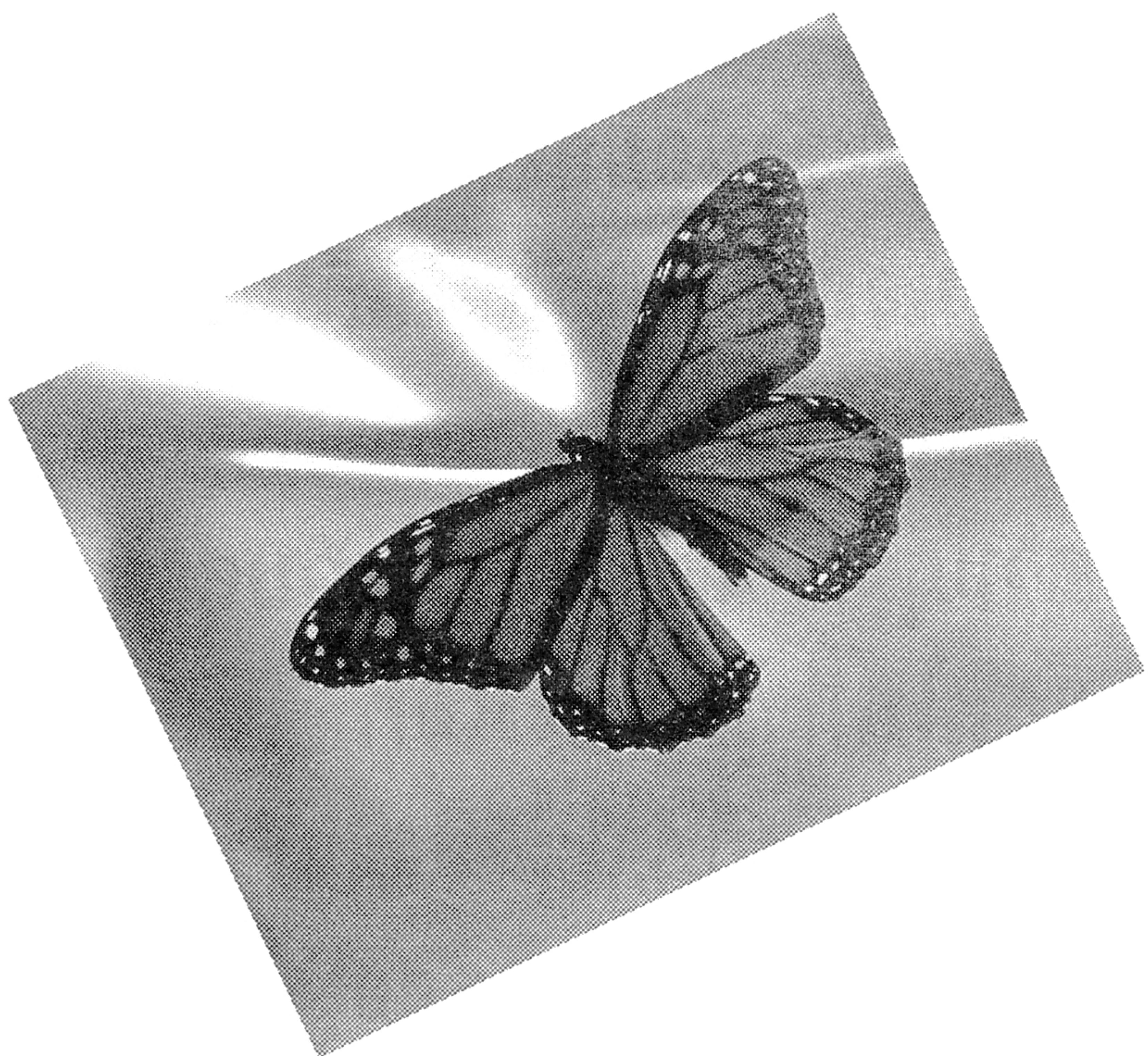
คุณพากเพียรกระทำด้วยอิทธิวิธี ด้วยความสามารถ ด้วยความรู้ของคุณเองนะ คุณจะประหารได้อย่างไร คุณจะสังหารอย่างไร คุณจะสำรวมอย่างไร คุณจะกระทำการกับมันอย่างไร ให้เกิดผลเป็นภารนา เป็นภารนามยปัญญา เป็นภารนามัย เป็นภารนาปชานให้เกิดผล ภารนาแปลว่าการเกิดผล คุณก็ทำเข้าๆ พอกำแล้วมันก็จะยิ่งเห็นด้วยความเป็นจริงว่า เออ ดีนะ อวิปปภิสาร ก็เกิด ปราโมทย์ก็เกิด ยิ่งทำได้มันง่ายขึ้น เบาขึ้น ความเดือดเนื้อร้อนใจน้อยลง

ทุกขยายะ อัตตานั้ง ปทหติ คือตั้งตนอยู่บนความลำบาก ต้องคุณเคร่ง ควบคุณ อยาระมัดระวัง ก็ไม่ชัด จะต้องระมัดระวังมาก เбалง ง่ายลง ชักคลื่องตัว ชักมุทกูเต ก้มมนิเย การงานในกิจจะ เก่งเหมือนกัน คล่องขึ้น ชักแวงไวขึ้น ชักง่ายขึ้น ชักไม่ยากขึ้น

ระมัดระวังน้อยลงก็ได้ เป็นความชำนาญมากขึ้น แม้แต่สัมผัสข้างนอกด้วย ข้างในก็เก่ง ข้างนอกก็สัมผัสได้เก่ง แข็งแรงขึ้น กระทบได้เก่งขึ้น อาจหาญขึ้น จริงๆ ด้วยปฏิกริยาอย่างนี้จริงๆ ควบคุมการกีชักเกง ควบคุมว่าจากกีชักเกง เพราะปฏิบัติทั้งนอกและใน ในและนอก ซับซ้อนกันไปมาอยู่เสมอ ๆ เช่นนี้ มหัคคจิตกิทำให้ดียิ่งขึ้น ยิ่งขึ้น

คุณกิธรรมวิจัยอยู่เรื่อยๆ อย่างนี้แค่สั้นๆ ไม่ได้ ไม่พอ ต้องให้สูงกว่า ยิ่งขึ้นกว่านี้ เป็นมหัคคจิตยิ่งขึ้น นี่เราทำแล้ว เอ็มันไม่สูงขึ้นนะ เป็นอมหัคคตอยู่ไม่เอา จะเอาวิธีใด จะทำการกระทำอย่างไร ให้มันได้ ให้มันดีขึ้น กิทำขึ้น ทำขึ้น ทำขึ้น ยิ่งขึ้น ยิ่งขึ้น ยิ่งขึ้น ไปได้เรื่อยๆ มันยังดีกว่านี้ได้ ยังมีอีกนะ ยังมีสุ่มตรจิต มันดีกว่านี้ยังได้อีกนะ เรากิทำอีก ให้มันดียิ่งขึ้นจนถึงขั้nonุตตรจิต แหน่ จิตนี้เราว่าง สำหรับเรา ว่างเบาง่าย ถ้าว่างเบาง่ายแล้ว กิสัมผัสมัพนธ์อยู่กับโลกล่ะ แต่ต้องเป็นประโยชน์คนอื่นบ้างล่ะ พอที่จะให้เป็นด้วยอย่าง อย่างน้อยเรากิเป็นกิธรรม เราทำได้ นี่เห็นมั้ย สัมผัสมอยู่โหนโหนนี่ เรายังแข็งแรงปราดเปรียว ยังไม่หวั่นไหว ยังฉีเต อเนญช์ปั๊ดเต เราอยังไม่ได้กิต้องทำให้ยิ่ง จนกระทั้ง เป็นฉีเต อเนญช์ปั๊ดเต มีกระทบสัมผัสมีหวั่นไหว ตั้งมั่นเป็น สามาหิตะ สามาหิตะแปลว่าตั้งมั่นแล้ว เหมือนสามารินั่นแหล่ หรือว่าอสามาหิตะอยู่ ยังไม่ตั้งมั่น อนุตตรจิต จิตที่เห็นอยู่กว่านี้ ไม่มี ไม่มีอะไรเห็นอยู่กว่านี้ แต่เมื่อยังไม่จริงนะ ยังจะต้องให้สมบูรณ์ ด้วยสามาหิตะจิต ด้วยวิมุตตจิต

ความเก่งของจิต

เราจะต้องทำจริงๆ ที่เราจะต้องรู้รอบในเจตપ्रิยญาณ ที่พูดไปนี้ด้วยปัญญาอันยิ่ง ด้วยจิตของคุณเองเห็นแจ่มแจ้งเอง ว่าเรากระทำนี่เข้าหลักของพระพุทธเจ้าหมด เข้าทฤษฎีที่ละเอียดลออสูงส่งพากนีหมด ทำแล้วเกิดอภิญญา เกิดวิชชา ในความหมายของเจตป्रิยญาณ เรา มีความจริงในอภิญญา ข้อวิปัสสนาญาณ มีความจริงในอภิญญาข้อมโนมยิทธิ สามารถมองผ่านกาย มองไปถึงจิต แล้วก็ทำจิตได้สำเร็จโนมายะด้วยความเก่ง ในมโนมยิทธิ มีอิทธิวิธี สามารถที่จะทำให้หายไปก็ได้ ทำให้ปรากฏก็ได้ ให้ปรากฏเป็นจิตที่ใสสว่าง สะอาดอยู่เรื่อยๆ สงบจากกิเลสลงเรื่อยๆ อะไรเรายังไม่สงบ เรายังม่าปahanปานลงไป กระทำได้ด้วยอิทธิวิธีอย่างไร ก็หาวิธีมา ก็ทำได้จนกระทั่งกล้าแข็ง จนกระทั่งสามารถที่จะอยู่ท่ามกลางกิเลส เหมือนกับเดินอยู่กุเขา รวมกับเดินอยู่ในที่ว่าง สามารถทำให้ตัวเองเบาเหมือนกันน้อยที่

เหะบินได้ สามารถลูบคลำสิ่งที่มีฤทธิ์มากเหมือนพระอาทิตย์ พระจันทร์ก็ได้ด้วยฝ่ามือ ก็คือแต่ต้องอยู่เลย ฝ่ามือคลำจับอยู่ทั้งๆ นี่แหลก จับอยู่โหนโท่ ลูบคลำของร้อนๆ ที่เป็นโลกีย์

แม้มันจะมีฤทธิ์มากแรงมาก เรายังคง ไม่มีกิเลสเกิดได้ ก็คงสภาพได้ เมื่อก้อนน้ำแข็งกลางเตาหลอมเหล็ก อย่างไร เรายังสามารถสัมผัสอยู่ได้ ไม่ใช่หนี ไม่ใช่หลบลี้ เห็นใจจริงๆ มันจะมีฤทธิ์มาก เมื่อพระอาทิตย์พระจันทร์ร้อนแรงอย่างไรก็ตาม อยู่ห่างไกลแค่ไหน เรายังลูบคลำได้ จับต้องได้

แม้ในห้ามกลางนรก เรายังเป็นพระมาลัยโปรดสัตว์ได้ มีอนุตตรจิต มีสมاهิตจิต มีวิมุตตจิต วิมุตติอย่างสะอาด สว่าง สงบ สุภาพ สมรรถความสามารถด้วย นีอาทมาเติมไปอีก ท่านพุทธทาสท่านเอากาชาพวนนี้มาใช้ไว้ก่อน อนุโมทนาขอขอบคุณ ท่านพุทธทาส ขอบคุณจริงๆ ไว้แล้ว จริง สิ่งที่ท่านปูไว้เป็นราชฐาน ท่านปฏิภัติปัญญาจีดีแล้ว เรายังทำให้สุภาพ เป็นภาวะที่ดีงาม คนเห็นได้รุ่นออก รูปในกิ่ห์มันสะอาด มันสว่าง มันสงบจริงๆ แต่สงบออกแล้วว่าไม่ใช่สังก จำให้แม่นเลย ให้มีสติสัมปชัญญะ ให้รู้ดีเลยว่า เราสองแล้ว นี่ไม่ใช่สงบ ตื่นมีสติขึ้นมาจริงๆ แล้วสงบเพรากิเลสมันลด ยิ่งกิเลสลดยิ่งสติเต็ม ยิ่งกิเลสลดยิ่งสว่าง ยิ่งตื่น ยิ่งรู้ ยิ่งเบิกบาน ไม่ใช่ยิ่งหุบ ยิ่งเหี่ยว ยิ่งห่อ ไม่ใช่ ภาษา พวนนี้ไม่ใช่พูดเล่น ขยายความให้พิสูจน์ ให้คุณฟังว่ามันจริงมั้ย อาทิตามีปฏิภัติ มีนิรุตติ มีปฏิสัมภิทاثาณ ในส่วนนั้นก็พยายามใช้ภาษา ด้วยปฏิภัติความรู้ เพาะอาทิตมหา)yังถึงอัตถะ หยังถึง

ธรรมะ หยิ่งถึงเนื้อถึงแก่นถึงชั้นเชิง ธรรมะนี่อาตมาแปลว่าชั้นเชิงคือเหตุต่างๆ หลายเหตุ เพราะเหตุนั้นจึงเป็นผลนี้ เพราะเหตุนี้จึงเป็นผลนั้นๆ โดยอาตมาไม่ต้องใช้ภาษาคำว่า อิทัปปัจจยาตามท่านพุทธทาส อาตมาย่อมรู้เหตุ เพราะเหตุนี้จึงเป็นเหตุนั้น เพราะเหตุนั้นจึงเป็นเหตุนั้น ไม่ใช่ เพราะเหตุนั้นจึงเป็นเหตุนั้นอย่างเดียว เพราะเหตุนั้นจึงเป็นผลนั้นไปเลย อาตมาว่า เพราะอย่างนั้นจึงเป็นอย่างนั้นได้ จึงเอามาประกอบให้ฟังนี่ จะต้องไม่มีความหลบ ความหรี่ ความหดความหู่ มีแต่ขยายสภาพจนเป็นผู้รู้ ผู้ดื่น ผู้เบิกบานไปทั้งสิ้น จนสุขภาพ สุภาวะ และยิ่งมีสมรรถนะยิ่งขึ้น ความสามัคคี หมดสัมภาระก็ยิ่งจะจริงขึ้น

แม้แต่การนอนหลับ เรา ก็นอนอย่างเบิกบานสดชื่น พอดียินเสียงระฆังเคาะ เป็นๆ แล้วไม่ใช่ผิดตัวไม่ชอบใจเข้ามาเลยว่า ปัดໂเร่อ้าย เคาะอยู่ได้ระฆัง ปัดໂเร่ กำลังนอนมันๆ ไม่ใช่ผิดตัวนี้เข้ามา ผิดตัวนี้ไม่เข้า ผิดตัวนี้ไม่มา มันเป็นความรู้สึกเลยว่า อ้อ เราวุ้นแล้ว สัญญาณนี้ สัญญาณนั้นแล้วนะว่าจะมีสัญญาณ แล้วก็รู้ว่า อ้อ นี่สัญญาณมา บอกว่าทำความดีต่อ ถึงเวลาแล้วจะมาทำประโยชน์ มาทำความดีร่วมกันพร้อมกัน เรารู้กันแล้วนี่ตามสัญญาใช่ไหม สัญญาณนั้นแล้วใช่ไหม พอดีสัญญาณ เป็นๆๆ พาชื่นตื่นสบาย ผีไม่เข้า ถ้าผีเข้าต้องรู้หน้ามัน พอเวลาได้ยินสัญญาณเป็นๆ เอ๊! พอมีสติรู้ตัว เจอหน้าผีก่อนเลย พอรู้ว่าผีนี่ เอาเลยป่านป่าน คุณจะมีกระบวนการท่าอะไรล่ะ พื้นด้วยกระบือนสำคัญเลย เสร็จแล้ว พันกระปีทุ่ง ผีชนะ พันลับกระปีหัก ผีมันเลยหัวเรา ฮ่าๆๆๆ

แล้วก็หรือต่อไป ง่วงต่อไป

เสียงระฆังก็เหมือนเสียงถาด พระพุทธเจ้าloyถาดลงไป
กระทบกับกองถาดเก่า ถาดมันควรจะดังสำเนียงแบบนั้น จนนาค
ตีน พอลอยถาดไป กรีก มันไม่กรีกละ อาจจะกรีงกริ่งเลยนะ ถาดนี่
ควรจะเสียงดัง เพราะว่าถาดทองคำ นี่หมายถึงความเยี่ยมแล้ว ใช้มัย
นาคก์ผัวตีน อ้อ คนที่จะแสดงเสียงแรงจนปลุกฉันได้นี่ ต้อง^๑
พระพุทธเจ้าเท่านั้น ต้องมีถาดทองคำเท่านั้นถึงจะปลุกฉันได้
ถาดขี้กะโล่ให้ปลุกฉันไม่ได้ พอนั้นตีนมาก็รู้เหมือนกันว่า ฉันนี่
ต้องชั้นพระพุทธเจ้าเท่านั้นถึงจะปลุกได้ ฉันเป็นนาคอยู่อย่างนี้
งัวเงีย ซึ่งเชา เป็นพากขี้เชา น้ำสาดก็แล้ว ไฟจีก็แล้ว ต้องถาด
ทองคำถึงจะตีน ตีนมาก็รู้ว่าพระพุทธเจ้าเท่านั้นถึงจะมีฤทธิ์
ปลุกเราได้ พอปลุกมา ปัดໂร่ พระพุทธเจ้านี่ จะเกิดก็เกิดไปชี
เมื่อวานนี้เกิดแล้วองค์หนึ่ง อะไรกันนี่ ยังนอนไม่อิ่มเลย ว่าแล้วก็หลับ
ต่อไป มันแบบเดียวกันเลย พญา_naค มีฤทธิ์ปานฉะนั้น แล้วฤทธิ์
ถาดนี่เป็นถาดหวานกระแสนะ ลอยหวานกระแสน้ำ ถาดทองคำ
พระพุทธเจ้านี่

อาทิตย์เป็นลูกพระพุทธเจ้า ลอยถาดทองคำน้อยๆ อาทิตย์
กำลังเห็นเดี่ยวนี้ กำลังแสดงธรรมเดี่ยวนี้ เหมือนกำลังบัน
ถาดทองคำขึ้นมาวางลงไปในกระแสน้ำนี่ เพื่อปลุกนาค
เพื่อปลุกคนหลับให้ตีน ถาดทองคำที่อาทิตยวารินายอยู่เดี่ยวนี้
ใครยอมรับมั้ยว่าเป็นถาดหวานลงไปก็หวานกระสน้ำ ยอมรับมั้ย
เป็นถาดลอยหวานกระสน้ำ แม้จะถาดน้อยๆ ถาดทองคำใบไม้โต

เหมือนพระพุทธเจ้าก็ตาม หรือว่าเสียงมันยังไม่ดังเท่าพระพุทธเจ้า น่าคิดทั้งหลายจึงคอยพระพุทธเจ้าโน่นละมาปลูก สะสมเข้าไป ยิ่งจะหนา บางๆ ซึ พระพุทธเจ้ามาปลูกจนได้ ปลูกนิดเดียว ก็ตื่น ที่นี่ตื่นเลย ไม่ต้องไปจอมอยู่ในเมืองนาค อีกต่อไป จะได้เป็นผู้ตื่น ที่เรื่องลึกซึ้งนั้น ก็ตื่นจากการหลับให้ไปกับโลเกีย์ ตื่นขึ้น รู้โลกใหม่เห็นโลกโลกุตระนั้นเอง

เพราะฉะนั้นถึงตอนนี้ก็ล้างไปเรื่อยๆ ล้างไปเรื่อย ถ้าดทางคำที่กำลังปลูกอยู่นี่ ให้เราเป็นผู้รู้ เป็นผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ทวนกระแส ที่พูดนี่ทวนกระแสโลเกีย์ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นเมื่อเรา ได้ยินแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเสียงสัญญาณนั้นๆ นะ ปลูกปักก็ตื่นขึ้นมา อาตามากำลังอธิบายตัวพวgnิว่า ต้องเห็นแจ้งให้ชัดเจนเลยว่า นี่เป็นผี นี่เป็นกิเลส เป็นอกุศล ไม่ต้องมีข้อแม้ คุณมีกระบวนการท่า กระบือย่างไร พันฉบับให้ขาดผึ้ง ตื่นขึ้นมาให้แจ่มใส เราจะมาเอาดี อย่างนี้ ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว สำนวนสมัยใหม่เข้า ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ไหนๆ เรา ก็เข้ามานอนที่นี่ เขา มีกฎระเบียบต้องดื่นตีสาม แม้คุณจะไปผลอไผลไปนอนเอา ๕ ทุ่ม ๒ ยามอะไร ก็ตามคุณเถอะ ก็เข้าบอกที่นี่ เข้าไม่พานอนกันดีกหอก ตัวเองไปผลอไผล คุยกัน อย่างโน้นอย่างนี้ ก็ช่างคุณเถอะ ก็เข้ามีระบบระเบียบอยู่แล้ว เราไปออกนอกระบบระเบียบเอง ถึงกราณ์นั้นก็ตาม บางคนก็ ระมัดระวังดี แหน เข้าระบบระเบียบ พอทุ่มหนึ่งนอนเลย เอาละ ตอนนี้หางนาคก็ซักเจอละ ตอนนี้ ขนาดอนทุ่มหนึ่ง เคาะตีสาม เป็นๆๆๆ ตั้งแต่ทุ่มหนึ่งป้าเข้าไปถึงตีสาม กีชั่วโมง ๘ ชั่วโมง

เคาระษั้งตามสัญญาแล้ว สัญญากันแล้วนะว่า ถ้าได้ยินสัญญาณ จะต้องตื่นนะ งุ่มๆ แหน ลูกขึ้นมา ก็ยังชึ้นยังอะไรอู้ หัด หัด ต้องสลัดทิ้ง สลัดให้เร็ว ให้แรง รู้เลยว่าหน้าผี ไม่ต้องดู ให้มันมากันนะ นั่นยังไม่ชัดเจนหรือ โวโว หนวดยุ่มย่าม เขียวຍາວ ตาโต คุณยังไม่เจอมันหรือ มันดึงคุณนะ โวโว มือไม่มีกระบวนการ พร้อมเลยนะ กดหัวคุณลงไปอีกได้นะ ยังไม่รู้หน้ามันหรือ ไม่ต้อง ไว้หน้ามัน พันด้วยกระบวนการท่าอย่างคุณ อย่างเร็วจนไม่รู้สึกตัวเลยว่า มีผิดด้วย ต้องเอาจริงๆ ไม่เอาจริงคุณไม่ได้

คุณฝึกเข้าก็จะเกิดปฏิเสวนา คบคุ้น สลัดขึ้น แรงขึ้น แรงขึ้น เป็นอธิวาสนา วาสนาอันยิ่งโดยพยัญชนะ แต่เขาเปล่าเอารรถว่า มันต้องอดมันต้องทน มันอดมันทนเหมือนกันใหม่ๆ พอเสร็จแล้ว ก็ค่อยๆ ลดลง ความอดความทน ความต้องฝืนต้องทน ต้องกลั้น มันน้อยลงเรื่อยๆ เรื่อยๆ ก็เรียกว่า อธิวาสนา อธิวาสนาขึ้นเรื่อยๆ จนปริวัชชนา คือ เว้นขาดได้เก่ง เว้นรอบได้เก่ง จนกระหั่งบรรเทา เบากางง่ายขึ้น บรรเทานี่คือวิโนทนา พoviโนทนาแล้ว แหน ตอนนี้ ก็อาจรวมอีกบทหนึ่งเข้ามาใส่สมเข้าไปอีกแล้ว สอดเข้าไปอีกแล้ว สอดใส่เข้าไปอีกแล้ว แหน มันยิ่งอร่อยนา ปอเปี๊ยะนี่มีใส่เยอะ มีหลายอย่าง ปอเปี๊ยะม้วนนี่มีใส่เยอะแล้วนะ พังดูดีๆ นะ คุณไม่รู้ว่าเข้าເօາอะໄຮມາຍັດໄສ້ບ້າງກີຍັງໄມ່ຮູ້ ກົງຮູ້ແຕ່ວ່າອ່ອຍๆ แล้วคุณไม่รู้นี่กำลังເօາອະໄຣນີ້ມາຍັດໄສ້ເຂົ້າໄປອືກແລ້ວ ແນມ ຫ່າງປຽນນີ້ ປຽນຍ່າງນີ້ ນັກປຽນກຸກມື່ອໃໝ່ ມັນເກີດວິโนທนา ກວ່າຄຸນຈະເກີດ ກວານາ ທີ່ນີ້ມາຖື່ງຕົວກວານາ ຕົວເກີດຜລນີ້ ມັນກີຈະຕັ້ງຈົງຍ່າງນີ້

ให้คุณจะต้องเรียนรู้ทฤษฎี บทสัพพาສวัสดิ์สูตร สังวรเพื่อที่จะล้างอาสาททั้งปวง สัพพาสวะ แปลว่า อาสาททั้งปวง เป็นการสังวรเพื่อที่จะล้างอาสาททั้งหลาย ได้ด้วยวิธีการอย่างนี้ วิธีการทัศนา สังวร ปฏิเสวนา อธิวาสนा ปริวัชนา วิโนทนา ภานา ว่ากันเร็วเลย ปริดเลยนี

เพราะฉะนั้นการปฏิบัติสติปัฏฐาน มีสติปัฏฐาน ๕ มีสัมมัปปран ๕ มือทิบatham ๕ สั่งสมลงเป็นอินทรีย์ ๕ เกิดครั้ทมา เพราะมีสัจจะ พาหุสัจจะค่อยเกิดๆๆ มากขึ้น ๆ เป็นผู้พิจารณาแล้วเลข เป็นผู้ที่ตัดได้ เป็นผู้ที่อธิวาสนายู่ได้โดยยิ่ง แปลเอาง่ายๆ อธิวาสนา ว่าสนาแปลว่าเครื่องอยู่ แปลว่าที่อยู่ แปลว่าผู้ได้อยู่ได้อยู่อะไร ได้อศัยสิ่งที่ดินนั้นแหละ อธิ ยิ่งขึ้นๆๆ แล้วก็ยิ่งเก่งขึ้น ตั้ดรอบเรื่อยๆ ปริวัชนาได้เรียกเบາบางได้เรียย ง่ายขึ้น บางขึ้น เบากว่า เรียยๆ วิโนทนา ท่านแปลเอาความว่า บรรเทา วิโนทนาได้ขึ้นเรียยๆ จนเกิดผล ตอนนี้เป็นอนุตรจิต เป็นสماหิจิต แหนไปให้ญี่แล้วนะ ตอนนี้ยังไส สอดร้อย ไม่รู้กร้อยแล้วนะ เป็นสماหิจิต จิต เป็นอนุตรจิต เป็นวิมุตติ ผ่านเป็นวิมุตติ เป็นบทฐานของวิมุตติ เพราะว่าเรามีมุทุกๆ เต มีกัมมันิye เหมาะควรแก่การงานนอก การงานใน ไม่ทิ้งประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน

หลักมรรคองค์ ๘ ของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ สอดซ้อนไปเรียย เกิดผลสัมมัปปран สร้างศรัททินทรีย์ เกิดด้วยอิทธิบาท เป็นอินทรีย์ ๕ เกิดครั้ทมาเป็นพลัง ตอนนี้อธิบายพลัง ๕ กันนะ พลัง ๕ ก็คืออินทรีย์ ๕ อันเดียวกัน เกิดครั้ทมา เกิดวิริยะ เพราะมัน

ได้ผล มันมีวิริยะนะซิ มันได้ผล คนเราปฏิบัติ เมื่อนไปหาเพชร ได้เพชรเม็ดน้อยก่อน โอ้อิ กระตือรือร้น วิริยะ พากเพียร เดียวจะได้ เม็ดใหญ่ จะหวังเลยนะ หวังหวานเลย สรีจแล้วก็ไปได้เพชร เม็ดใหญ่ขึ้นอีก เม็ดเล็กก็ยังดีนะ ได้อีก ถ้ายิ่งได้เม็ดใหญ่ขึ้น เม็ดใหญ่ขึ้นๆ คุณคิดดูซิว่าคุณจะเข้มั่นเท่าไร จะทำจันกระทั้ง ลีมกินลีมตายเอาลงนา ใช่มั้ย มันไปคันเพชรแบบนี้ จนลีมกินลีมตาย เอานะ คนมั่นมีวิริยันทรีย์ มีวิริยะเป็นพลัง เสริมขึ้นไปเป็นอำนาจ อินทรีย์เข้าเปลว่าอำนาจ ก็คือพลัง คือกำลัง เมื่อนกันนะ

อินทรีย์เปลว่ากำลังด้วย มีศรัทธา เห็นสักจะจริง ความจริง สติยิ่งจะตีนเต็มโพลง เป็นคนแจ่มใส ยิ่งรู้เพิ่ม ยิ่งตีนเพิ่ม ยิ่งเบิกบาน เพิ่มนี่เอองค์ธรรมของพระพุทธะมาควบด้วยนะ พุทธะหมายความ ว่า ผู้รู้ ผู้ตีน ผู้เบิกบาน ไปเรื่อยๆ พุทธะก็ยิ่งโตขึ้น สติยิ่งเต็มขึ้น ตีนมากขึ้น สามารถก็ยิ่งตั้งมั่นเข้าไปหาจิต บอกแล้วว่า สามารถมี ความหมาย หมายว่าถึงจิต เข้าถึงจิต จิตเป็นสภาพเรียกว่า สามารถ ตั้งมั่นแข็งแรงขึ้นเรื่อยๆ เป็นสามารถ สภาพจิตยิ่งแข็งแรง สติก็ยิ่งเต็ม ความสะอาดในจิตก็ยิ่งมาก สะอาดนอกจากด้วย เป็นกายสุจริต สะอาด ด้วยว่าจากสุจริต เราปฏิบัตินี้เกี่ยวโยงไปหมดเลย สำรวมอินทรีย์ ๖ บอกแล้วว่าเราไม่ได้สำรวมทวารใจทางเดียว เราเอาทั้งอินทรีย์ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ด้วย

กายข้างนอก เรา ก็รู้ รูปนอก วัดถุนอก มีปัญญา รู้ ภายนอกภายนอก รู้ เลยว่าอันนี้วางได้ปล่อยได้ อันนี้ตามความเป็นจริง ปัดโน่ มันไม่มีถูกหรือไม่มีแรงอะไรรอง ให้จะมาปรุงหลอก

อย่างไรอีก ก็ตามใจ ผ้าผืนเดียว มาตัดตรงนั้น แห่งว่างตรงนี้ เดฟตรงนั้น มอสตรงนี้ เสร็จแล้ว ก็เอามาหลอกผู้หูถูงตาลาย หลง แต่เราเองเรารู้เท่าทัน คุณก็แห่วงไปซิ คุณก็ตัดไป คุณก็เย็บไป คุณก็ทำไป เปี้ยวตรงนั้น เปี้ยงตรงนี้ ถ้ารู้เท่าทันแล้ว มองผ่าน ทะลุเหมือนแก้วใส อย่ามาหลอกเสียให้ยากนะ จะมานั่งโซ่ มานั่ง ประโคมด้วยวิธีการ เขาจะไปโซ่กันนี่นะนี่ แปลก นี่สมัยใหม่ นี่แพชั่นใหม่ ตรงนั้นตรงนี้ เอาไปโซ่กันที่ยอดตีกชั้นที่ ๓๐-๕๐ หรือหรา กัน ประกาศ กัน ต้องให้คนชั้นสูง ต้องให้คนชั้นใหญ่ ทั้งอะไรมาก็ต้องเป็นเครื่องอลงการ ทำเป็นหอคอยงาช้าง ย้ำยวนเรา จ้างเราก็ไม่น้ำลายให้หล ถ้าเรารู้เท่านความจริง ตามความเป็นจริง แต่ถ้าคุณไม่รู้ความจริงตามความเป็นจริง ก็น้ำลายให้หลยีดๆ ยิ่งเข้าสูงเท่าไร เราไม่มีเงิน ได้แต่มองตาค้าง

เออละ ฉันจะพยายามหากแกไว้ ชาตินี้ไม่ได้ ชาติหน้านั้นจะต้อง เอามาให้ได้ นีมันแบบโลกๆ แต่ในทางธรรมแล้ว ชัดเจน เรายังเท่าทัน มองทะลุผ่าน ไม่ติดไม่ข้อง ผ่าน เมื่อนมองแก้วใส มากกว่าจิตวิญญาณ ดูจิตเรารู้ไว้มั้ย หัว้มั้ย เอ็นไปตามมั้ย เกิดรสมั้ย วิเคราะห์วิจัย มีธรรมวิจัย สอดซ้อนชัดเจนขึ้นทุกที เห็นแจ่มแจ้ง นี่เป็นกาม แต่ก่อนนี้เรามีกิเลสกาม อยากใคร มันเป็นหลุมถ่านเพลิง เดียว呢ีเราชนะนะเสียแล้ว เรา Yinดีโน้มน้อมไปในทางวิเวก สงบจากการได้นี่เรารดี เขาจะบอกว่าเรามอซอ เนย สนาย เราไม่ต้องไปบ้าดีเดือดกับไ้อ้อย่างโน้นอย่างนี้ สายๆ งามๆ อย่างนี้เป็นต้น นี่ยกตัวอย่างอันนี้มาเป็นเครื่องประกอบก็เห็นได้

อีนเหมือนกัน นัยคล้ายกัน ถ้าเราเข้าใจในปฏิภัณแล้ว จะสร้างอินทรี สร้างสติ รู้ตื่นเลย เปิกบาน ไม่ต้องหม่นหมอง ใจจะบอกว่ามอซ้อ ก็เปิกบาน ที่นี่เขาไม่เอาสมัยใหม่มาแต่ง เดียวนี้เขาไปอย่างโน้นอย่างนี้แล้วจะ เดียวนี้ไปถึงไหน อາตามาก ไม่ค่อยรู้เหมือนกันนะ ไปถึงไหนแล้วเดียวนี้ เขารือกอะไรแล้ว เดียวนี้ เครื่องแต่งตัวผู้หญิงนั่น พากคุณก็พอๆ กับอาตามาแล้ว ที่นั่งอยู่นี่ ไม่มีพากสมัยใหม่จริงๆ มา พากสมัยใหม่เข้าไม่مانนั่ง อยู่นี่กันเลย ไม่มีพากบ้าแฟชั่นสมัยใหม่ มีแต่พากคนดี ก็โอเคนะ

นี่มันจะเกิดอินทรี มันจะเกิดพละ อินทรี ๕ กับอกแล้วว่า มีศรัทธา บอกแล้วศรัทธาคือถึงสัจจะ ถึงภานามัย ถึงเนื้อหา คุณก็ยิ่งขยัน เพราะคุณได้เพชร วิริยะก์แข็งแรงขึ้น สติกตีนขึ้น รูขึ้น ตีนขึ้น เปิกบานขึ้น สามัคกิ์ตั้งมั่นขึ้น ปัญญาตัวนี้แหล่ะ ที่นี่เกิดปัญญา ไม่ใช่ตัวเฉโก บอกแล้วไม่ใช่ เนียบแหลมเววไวน์ เฉโก แต่นี่ปัญญานะเกิด ไม่โง ตอนนี้ไม่โง แต่ก่อนนี่เราโง โง เพราะเราไม่รู้สัจจะ แต่เราก็อาจไปปลดแบบโลกนะ แต่ก็ยังโงอยู่ แบบธรรมะ สุขเดียว ภาษาอีสาน เดี๋ยว มันเป็นสร้อยคำนะ แปลเป็น ภาษาไทยก็สุขโวย สุขโวยนั่นแหล่ะ ที่จริงไม่ใช่สุขจริงโวยนะ มันถูกตั้มจนสุก แล้วเราก็ไปหลงอัสสาหะ นึกว่าเป็นสิ่งที่น่าได้ น่ามี น่าเป็น ลาก ยก สรรเสริญก์เท่านั้น เขายืนหมั่นเพียรเมืองลาภยศ เราก็มีเองตามธรรมได้ ไม่ติดยึด ไม่หวงแหน เสียสละได้จริง

อย่างอาทماไม่ได้มีตำแหน่งฐานันดรศักดิ์ได ๆ เลย
 “ไม่มีสมณศักดิ์อะไรทั้งนั้น แต่อาทมาทำหน้าที่ครู ในทาง ประเสริฐ
 เรียกว่าพระ ขนาดครู ดูชนิดนี้ ขนาดจบปริญญาโท ยังมานั่งฟังอาทมา
 เห็นไหม อาทมาเป็นครูของครูอีกนะ อาทมาสอนครูอีกที่ อย่าว่าแต่
 ครูทางนี้ไปเรียนทางโน้นเลย แม้แต่ครูเรียนทางพระ ถ้ามาให้
 อาทมาสอน อาทมาสอนได้ ขอให้ลดมานะมาดี ๆ เถอะนะ อาทมา
 มั่นใจว่าสอนได้ ถ้ามีมานะก์สอนไม่ได้ แต่ถ้าไม่มีมานะ เท่านั้น
 ออกจากการถ่ายมาดี ๆ อาทมาจะสอน จะสร้าง อินทรีย์พละได้จริง ๆ
 จะสร้างศรัทธา สร้างความเพียร จะไม่เนือย ไม่เฉื่อย ไม่เซ็ง[.]
 จะมีวิริยะ อุตสาหะ จะมีสติ มีสมารธิจริง ๆ ไม่ใช่สมารธินั่งหลับอา
 สามาริจจะเกิดการตื่น สามาริจจะมีสติพร้อม สามาริจจะเกิดมีความขยัน
 มีศรัทธาจริง มีปัญญาแท้ รู้เนื้อหาว่าเราเป็นคนขยันหม่นเพียร
 สร้างสรร อันไหนจะเป็นวินัย อันไหนไม่เป็นวินัย จะรู้ชัดเลย
 อันใดอยู่ในทางที่สมควร อันใดที่ไม่สมควร มีธรรมวิจัย มีวิริยะยิ่งขึ้น
 เกิดดิจึงเรียกว่าปิติ เกิดดิจึงเรียกว่าอินทรีย์ ปัสสัทธิกิเทียบกับพละ
 ปิติกิเทียบกับอินทรีย์ จะเกิดดี เกิดสองบรรจับ เกิดเก่ง ตั้งมั่นลง
 เป็นสามาริ

โพชัมงค์ ๗ เองนี่แหล่ะเทียบกับสามาริ เทียบกับสามาริ
 ตรงที่ว่ามันได้พร้อมถึงความตื่น โพธิเป็นผู้รู้ เป็นผู้ตื่น เป็นผู้
 เปิกบาน สามาริของพระพุทธเจ้า เป็นผู้รู้ เป็นผู้ตื่น เป็นผู้เปิกบาน
 เป็นโพธิ หรือเป็นความตัวสรู้ เป็นตัววิญญาณ ทำวิญญาณนี่แหล่ะ
 เป็นสามาริ บอกแล้ว อธิจิตหรือสามาริ คือตัวจิต จิตตื่น จิตรู้

ជิตເບີກບານ ຈິຕແຈ່ມໃສ ຈິຕແຂ້ງແຮງ ຕັ້ງມັນ ຈິຕຈູ້ເຕ ອະນຸຫັນປັບປຸດເຕ
ຈິຕເປັນມຸຖຸກູ່ເຕ ຈິຕກົມນິຍ ຍິ່ງຂົຍ້ນໜັນເພີຍຮ ເມະຄວຣແກ່ກາຮງານ
ນອກ ກາຮງານໃນ ຍິ່ງແຄລ່ວຄລ່ອງ ກະທບສັນພັສກາຮງານນອກ ມັກ
ຝຶເຍວະ ທຳມກລາງຜີ ແມ່ນອກອງກູ່ເຂາທີ່ເດີນລຸຍໄດ້ຮາວກັບເດີນໃນທີ່ວ່າງ
ລຸຍກະທບສັນພັສໄດ້ ແມ່ນອນເດີນທາງ ໄປໃນທີ່ວ່າງໆ ເບາງ່າຍ
ອຢ່າງນັ້ນຈົງໆ ມີຖົກປາກົງຫາຮີຍຂອງພຸທ່ານຍ່າງນັ້ນຈົງໆ ເລຍ
ອາຕມາມອອງເຫັນພວກເຮາມປາກົງຫາຮີຍເພີ່ມຂຶ້ນເວື່ອຍໆ ແຕ່ຍັ້ງນະ
ຍັງໄມ່ຄື່ງໃຈ ຍັງຮູ້ສຶກວ່າ ບາງທີ່ກິງງໆ ທົງກິງໆ ມາເໜືອນກັນນະ
ນັນໄມ່ລຸຍໄດ້ເກັ່ງເທົ່າໄຮ່

ເພົ່າະຈະນັ້ນປະມານຕົນແລ້ວກີພາກເພີຍຮເຂົ້າໄປ ດຸນຈະ
ຮູ້ສຶກຕ້ວ່າ ຄ້າດຸນໄດ້ປົງບັດໄປຕາມຮະບບພວກນີ້ຖຸກຕ້ອງ ອີກ ៥ ປີ
ຂ້າງໜ້າ ດຸນມາຮືກຍັ້ອນດູແລຍ ປຸ່ພເພີນວາສານຸສົດີໝານ
ດຸນຈະເຫັນຫັດເຈັນແລຍວ່າ ເຮົາແຂ້ງແຮງຂຶ້ນ ອາຈຫານູ້ຂຶ້ນ ຍິ່ງເຖິຍບເຄີຍ
ກັບເພື່ອນເກົ່າທີ່ໄມ່ມາແລຍ ເພື່ອນເກົ່າໆ ໄປແສງຫາແຕ່ທີ່ສາທາງໂລກ ດຸນຈະ
ເຫັນຫັດເຈັນແລຍວ່າເຂົ້າໄມ່ເກີດພັ້ງ ເຂົ້າໄມ່ເກີດອິນຫຣີຍ ເຂົ້າໄມ່ເກີດ
ຄວາມກຳລັກຫານູ້ທາງຊຣມແລຍ ເຂົ້າມີແຕ່ເປັນທາສ ເຂົ້າມີແຕ່ມອບຕົນ
ອູ່ໃນທາງຜົດ ເປັນທາສອຢ່າງອ່ອນແອທາງຊຣມະ ແຕ່ວ່າເຂົ້າແຂ້ງແຮງ
ທາງໂລກ ເຂົ້າເກັ່ງກຳລັກໃນທາງໂລກ ເປັນພາລ ເປັນໂຈຣທີ່ມີອາວຸຫຼັກ
ມີລາກຍສສຣເສຣີໝູທັ້ງໂລກີຍສຸຂເປັນກຳລັງ ເປັນຄວາມຍິ່ງໃຫ້ນູ່
ເປັນຄວາມນ່າກາດກູ່ມີ ເປັນກຳລັງ ເປັນພັ້ງແທ່ມນຸ່້ມູ່ອູ່
ເຂົ້າກີຫຼັກສິ່ງນັ້ນອູ່ວ່າເປັນພັ້ງ

เราทวนกระแสแล้ว เรามองทะลุแล้วว่า อย่างนั้นยังเป็น
อวิชชา อวิชชาตัวได้ออกมาเป็นโภสมุล เป็นตัวพยาบาท
เป็นตัวโคตระพยาบาทอยู่ ยังเป็นอุปนาหะอยู่ ผูกໂกรธอยู่ ผูกเคืองอยู่
เข้าไม่รู้ตัว นอกจากนั้นแล้วมันยังเป็นอุปกิเลสตัวอื่นๆ อีก
เป็นตัวที่หลงตัวเทียบเท่า เป็นตัวหลุ่คุณท่าน เป็นมักจะปลาสະ
ยกตัวเทียบเท่าตัวคือวิปลาส เห็นผิดเป็นถูก เห็นถูกเป็นผิด
วิปลาสนะ ปลาสะ เห็นไม่ถูกตัว มีปลาสะ มีอิสสา อิสสา ก็คือ
การริชยา มีตัวริชยา มีตัวเห็นว่าเราได้แล้วก็ริชยา ไม่อยากให้เรา
ได้ เห็นตัวมัจฉาริยะ มัจฉาริยะคือตัวตระหนี่ ตัวเองมิกิเลส ก็ตระหนี่
กิเลสอนนี้ เป็นเศรษฐีกิเลส ฉันมิกิเลส ไม่ยอมละ ไม่ยอมปล่อย
ยอมวาง มัจฉาริยะ ตระหนี่คือไม่ยอมเป็นอาริยะ นีอาทมาเดย
อธิบายกลับ จนคนเขานอกว่าอาทนานี่เป็นเบรียญอะไรหัว
มาเปลบາลีเข้าแหลกกลางญหมด

คนตระหนี่กิเลส ไม่รู้กิเลส ไม่มีธรรมวิจัย มีอวิชชา มีโมหะ^๑
หลงผิดอยู่นั้นแหละ ถ้าเราตั้งใจฟังดี เรียนมาด้วยดีเราจะเข้าใจ
แล้วเอาไปปฏิบัติถูกธรรมของพระพุทธเจ้า อาทما ยิ่งตรวจ
พระไตรปิฎก ก็ยิ่งมีไส้ปอเปี้ยะอร่อยมาให้กิน ระวังให้ดีก็แล้วกัน
เดียวมันคำโตไป มวนเอาปอเปี้ยะโต ไส้ปากไม่เข้านะ แต่ถ้าผีอ้วว่า
ผู้ใดพากเพียรตามอาทมา เหมือนฟักทองแฟงอยู่ ค่อยๆ โต
ก็เหมือนกับพากคุณ พยายามเรียนรู้ไปกับอาทมา ปากของคุณ
ก็ค่อยๆ กว้างขึ้น กินปอเปี้ยะมวนโตที่มีไส้เยอะๆๆๆ ขึ้นไปได้
ในอนาคต ฉันได้ก็จันนั้น คิดว่าอุทาหรณ์นี่คุณก็พอจะเข้าใจ

ถ้าเราได้พากเพียร เราได้สร้างสรร เราได้ปฏิบัติอย่างนี้
 เราจะเกิดพลังทั้งหมด อย่าว่าแต่อินทรี ៥ พล ៥ เลย โพษมงคล ៣
 ก็ปฏิบัติไปอย่างถูกต้อง 罵คงค์ ៥ ก็ปฏิบัติไปอย่างถูกต้อง
 มันจึงจะเกิดพล ៥ พล ៥ เกิดพล ៥ พล ១០ เป็นอนุทศผลณาน
 ต้องขอกำกับวงเล็บด้วยนะ อนุทศผลณาน อย่าไปใช้คำว่า
 เติมทศผลณานเลย นั่นสำหรับพระพุทธเจ้า เราがらังดำเนินตามท่าน
 พยายามทำให้เกิดがらัง ១០ ตามท่าน แม้จะเป็นแค่がらังน้อย ๆ
 ก็เอาให้ได้ก่อน

